

Елла
Рус Пренс

Все розпочалось зі зникнення батька. Чаклунка сама продовжила справу батька. Саме не очікуючи того, вона втрапляє в самий центр громадянської війни. Молода дівчина ще не знала куди її приведе шлях. Чарівні пригоди, смерть близьких людей і білосніжний тхір, на ім'я Сноррі – супроводжуватимуть її протягом усіх подорожей.

Елла

Рус Пренс

© Рус Пренс, 2021

ISBN 978-5-0053-2504-4

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Розділ 1. Елла

Рішучий стукіт у двері порушив відносний спокій у невеличкому будиночку на околиці маленького містечка. Світло з вікон виривалось назовні, що, в такий пізній час, робило його ціллю для непроханих гостей. Відповіді на стукіт не надійшло і він, не бажаючи очікувати, знову розгримався, твердо показуючи намір увійти. На що жіночий голос злісно і без ентузіазму відповів сухим «одну мить».

В казані кипіло і бурлила дивна коричнева суміш і жінка не мала наміру кинути справу і продовжила помішувати вариво.

– Вибачте, я шукаю декого. Я гадаю, ви можете мені допомогти.

Із-за дверей пролунав грубий чоловічий голос і жінці все таки довелось підійти і відімкнути двері, з прагненням прогнати надокучливих гостей.

– Доброї ночі.

На порозі стояв маленький ростом чоловік років сорока п'яти з посивілою бородою на підборідді і маленькими, поросячими очима. На поясі в незнайомця висів меч, наверх якого відблискувала не менше ніж посмішка самого чоловіка.

– Чим можу допомогти? – жінка мала намір як найшвидше закінчити розмову.

– Я шукаю декого під ім'ям Джеффри. Мене повідомили, що саме тут його можу знайти.

– Це я. Що потрібно?

– Ви? Тут якась помилка. Я думав, що Джеффри...

– Чоловік? – різко перебила жінка, дивлячись співрозмовнику прями́сінько у вічі.

– Має більше років. – завагавшись, відповів незнайо́мець. – Я гадав, що Джеффри старше на кілька років.

Перед чоловіком стояла на півголови вища жінка одягнена більше по чоловічому: сірі штани і пожевкла сорочка в свіжих плямах коричневих плямах. Незнайо́мець, перебуваючи в ступорі, якусь мить роздивлявся жінку: коротка, як для дівчини, зачіска – світло-русе волосся не досягало плечей дівчини, блакитні очі виблискували, відбиваючи світло багаття, а рум'яні щоки видавали, що дівчині не більше двадцяти п'яти років.

– То чим можу допомогти? – нетерпляче запитала Джеффри, помішуючи вариво.

– Дозвольте увійти. Не чемно тримати гостей на порозі.

Господиня, повагавшись, дозволила ввійти і чоловік, примітивши схвальний кивок, пройшов у будинок, зморщившись від неприємного і різкого запаху, схожого на запах вареної печінки. Жінка замкнула двері, окинувши поглядом трьох озброєних вершників у пітьмі.

– Так чим можу допомогти? – ще більш сухіше повторила запитання дівчина.

– Мене звати Рендел Бредфорд, я представляю інтереси лорда Джона Мортон. По моїй інформації ви можете допомогти нам в наших деяких справах, назвемо це так.

– І кого потрібно вбити? – швидко, немов для неї це звична справа, запитала дівчина, хоча насправді вона трішки нервувала.

– Ну чому ви так різко?

– Рендел, в мене кілька імен, і ім'я «Джеффрі» я використовую лише для одного виду замовлень.

Рендел присів за стіл, зловивши на собі несхвальний погляд дівчини. В той же мить по кімнаті пробіг білосніжний тхір, пронісшись зі швидкістю вітру, тварина вискочила на стіл на проти чоловіка.

– Гарний.

– Це вона. – виправила дівчина. – Сноррі, місце!

Тхір, окинувши зневажливим поглядом гостя, зник у дальніх закутках маленької одноповерхової будівлі.

Рендел дістав із сумки три шкіряних мішечків, зі дзвоном кинувши їх на стіл.

– Мій володар має бажання якомога швидше з вами зустрітись і якщо все те що ми про вас чули виявиться правдою то маленьке замовлення зможе принести вам вдесятеро більше золота чим зараз на столі, але потрібно виїхати якомога швидше.

Жінка поглянула на золото, перевівши по черзі погляд на Рендела і знову на золото.

– Мені потрібен час до ранку приготуватись. Ти і твої солдати можете переночувати в сарайчику позаду.

Рендел кивнув і під прискіпливий погляд дівчини вийшов із будинку, давши своїм солдатам наказ розміститись на ніч. Джеффрі тим часом повернулась до казану, швидко помішавши виручучу субстанцію. Вона час від часу поглядала на вулицю, роблячи вигляд, що зайнята. Розливши рідину по маленьким флакончикам, вона, уже пізньою ніччю, теж лягла спати, щоб з самого ранку вирушити в дорогу.

Шлях видався не так важким для дівчини, як нудним. Обговоривши швидко деякі нюанси майбутньої справи, вони швидко вичерпали слова для розмови і далі їхали майже у повній тиші. Воїни говорили щось про своє, а Рендел не підтримував розмови дівчини, коли вона, запримітивши поле з квітами, видала хвалебну оду неймовірній красі. Все чого добилась Джеффрі від чоловіка, так це кивок головою і легку, неприродну посмішку – чого ще можна було очікувати від вояки.

Нарешті п'ять вершників проїхали повз дерев'яний частокіл, в'їхавши на територію військового табору. Сотні наметів вишикуваних немов під лінійку не справили враження на дівчину, а от Рендел уже осипався компліментами місцевим солдатам.

Рендел з Джеффрі пройшли до найбільшого намету де на них очікував лорд Джон Мортон – шляхетно вдягнений чоловік літнього віку з густою охайною бородою.

– Так це ви Джеффрі? Несподівано, я гадав, що....

– Що я чоловік? – уже зі звичною для себе непривітністю перервала жінка лорда.

– Так! Я гадав, що ви чоловік. – спокійно відповів Джон Мортон. – Як дістались? Не втомились з дороги?

– Ні.

– Гаразд, ну то перейдемо до справи. – лорд присів за стіл, вказавши дівчині на порожній стілець неподалік нього. – В десятих кілометрах від нас знаходиться поселення шахтарів. Мешканці якого не підкорюються закону, нападають на солдатів Його Величності, убивши не один десяток людей. Їхній ватажок, Стівен Пейн, мусить померти, я думаю, це змусить їх піти на поступки і вони зрозуміють, що йти проти мене немає сенсу.

– У вас тут не одна сотня солдатів, а можливо і не одна тисяча. Взяли б штурмом місто і все.

– Такий варіант ми розглядали, але там невинні діти і жінки. Я не хочу їхніх жертв, вони стали заручниками ситуації. Місто повністю відрізане від світу: з одного боку оточене гірським масивом, а з іншого нашими солдатами. Ми могли б узяти місто, як би захотіли, але варіант зі смертю Стівена виглядає краще. У місті багато невдоволених і після смерті ватажка Рендел, як один із з них, очолив би їх, роз'яснивши, що вони вчиняють не правильно. От такий у нас план.

– Я зрозуміла. Рендел трішки обмалював ситуацію, і я гадаю, найкращим було б скористатись тим, що він колишній мешканець міста шахтарів, його пропустять до міста під виглядом вашого посланця для переговорів. Рендел пояснив, що це можливо. А я супроводжу його, це найкращий спосіб потрапити до міста. Думаю, непримітна дівчина

не викличе в них підозр. Завтра вранці можна буде приступати. Де б я могла розміститись?

– Я наказав приготувати шатро. – шанобливо відповів лорд. – Надіюсь, що воно вам прийде до вподоби.

Джеффрі усю ніч провела в наметі, попри слова, що дорога видалась не важкою, їй потрібно було відпочити – від сідла в неї жахливо боліли ноги. Тому уже після легкої вечери з Ренделом, на котрій дала деякі вказівки чоловіку, вона одразу заснула.

Наступного ранку дівчина вийшла, повністю приготувавшись до іще однієї поїздки. Рендел здивовано дивився на Джеффрі в розкішній сукні ніжно рожевого кольору з відкритими плечима.

– Так от що ви везли в тих пакунках? Я гадав, там зброя.

– Потрібно бути готовим до всього. – усміхнено відповіла дівчина. – Я схожа на леді?

– Виглядаєте неймовірно. – трішки ніяково відповів чоловік. – Вам личить. Правда зачіска трішки... трішки не підходить для...

Дівчинка дістала з білої сумочки, яка висіла через плече, флакон з якоюсь рідиною і вилила на волосся. В туж мить зачіска стало більш охайнішою і з букетом троянд у пасмах, а волосся набуло рожевого кольору блискуче пасуючи до сукні.

– І як тільки вони в ньому ходять? – дівчина незграбно сіла у карету, пропустивши повз себе спробу допомоги Рендела. – Ви зробили все як я просила?

– Так. У карети подвійно дно. Ми сховали там все що ви просили.

Серед складок пишної сукні раптово з'явився тхір, оббігши все довкола, він влігся на коліна господарки, розглядаючи крізь вікно поодинокі хмари на блакитному небі.

Карета, в супроводі чотирьох вершників і трьох возів завантажених провіантом, виїхала з табору. Минувши сотні солдат, процесія нарешті в'їхала у територію блокади шахтарського поселення. Дорога вела прямісінько до гірського масиву під яким уже виднілось місто.

Дівчина трішки виглянула із вікна, роздивляючись під'їзд до поселення: високі кам'яні мури, хоча і були не в кращому стані, але могли ще вистояти, а також масивні ворота і дві вежі. Виглядало це більше як нашвидкуруч відбудовані руїни старого замку. При проїзді крізь браму, в очі кидалась одинока катапульта біля якої метушились діти, граючись у лицарів.

Рендел ступив на землю одночасно з повною зупинкою карети, подавши руку Джеффри яка на цей раз скористалась пропозицією чоловіка. Їх зустрів чоловік років за тридцять зі скуйовдженим темним волоссям і запущеною бородою. Суровий погляд і рука на зброї не обіцяли нічого доброго.

– Рендел, я думав, ми уже все обговорили. Це більше не твій дім. – грубий похмурий голос прогрімів на усе місто.

– У Лорда Джона Мортон є іще одна пропозиція, в надії все залагодити мирно. – спокійно відповів Рендел. – Стівене, вислухай нас.

– А це ще хто? – недовіжливо поглянув на незнайомку лідер повстанців. – Плата за здачу міста? Гарна, але нічого особливого.

Джеффри ледь стрималась, щоб не випалити в люті все, що вона думає про нього. Чоловік, на думку дівчини, теж не справляв враження красеня.

– Дозвольте представити, Леді Мері Мортон, племінниця лорда Джона Мортон, прибула для гарантій добрих намірів лорда.

Стівен Пейн ще раз оглянув дівчину, на цей раз більш прискіпливіше.

– Ну що ж, пройдемо до будинку.

Стівен вів їх повз помешкання. Дівчина роздивлялась все довкола і не розуміла як старі, зубожілі хати ще стояли на землі. Довкола виринали поодинокі воїни, окрім п'ятірки тих які супроводжували Стівена і трьох з особистої охорони Рендела. Джеффри раз за разом ловила на собі суворі погляди жінок і їхніх малих дітей.

Головний будинок повстанців знаходився за метрів п'ятдесят до входу в шахту. Роботи в копальні, скоріше за все, припинили так як чоловіки зносили до неї ящики, натомість виходячи з порожніми руками.

– І що ж старий Джон пропонує на цей раз? – одразу як тільки гості увійшли до приміщення запитав Пейн.

– Лорд Джон Мортон припинить облогу, якщо ви припините напади і погодитись виконувати законні обов'язки перед вашим володарем.

– Не буде облоги – не буде і нападів. Нам немає що істи. Ваші воїни перекрили доступ

до води. А законні обов'язки, як ти виразився, ми виконували сповна, але Джон захотів більше. Ми бачили як він повівся з ідентичними до нашого поселеннями. Він змусив працювали цілодобово жінок і дітей, забравши чоловіків до війська, а тих хто мав наглість чинити опір – повісив.

– Це тимчасово і необхідні заходи. До поки...

– До поки всі не вимруть. Він хоче лише метал який ми добуваємо, а ми лише спосіб його видобутку і доставки.

– Лорд Мортон міг би силою взяти місто, але він не бажає проливати крові. Тому і не нападає.

– Ми пригрозили, що завалимо шахти – саме тому він і не атакує. А що скаже член його сім'ї. Що ви думаєте, леді Мері?

– Мені не прийнято думати. – тихо відповіла Джеффри, заздалегідь приготовлені слова. – Я привезла їжу для жителів і з вашого дозволу хотіла б залишитись на ніч, поки будуть розвантажувати вози і, щоб краще дізнатись чого потребують мешканці.

– Шкода, що вашій дядько не нагороджений такою ж добротою як і ви. Ви можете залишитись, але завтра вранці одразу покинете місто і передайте вашому милому дядечку Джону, щоб поцілував себе в...

– Стівене, – перебив Рендел. – ти знаєш які наслідки прослідують за цим.

– Краще чим ти думаєш.

Чоловіки ще довго сперечались, але так нічого не вирішили. Джеффри разом з Ренделом і чотирьома солдатами які їх супроводжували влаштували на ніч в одному з будинків поселення під стривожені погляди жителів містечка.

– І який план? Все оглянули? – поглянувши у вікно і переконавшись, що за ними ніхто не слідує, тихо запитав Рендел.

Жінка гладила тхора, розглядаючи речі які непомітно дістали солдати з карети.

– Пейн на ніч залишається в будинку з охороною. Всі мешканці ночують у шахтах, напевно бояться нападу. На стінах і по місту ходять дозорні. Краще всього проникнути у будинок через другий поверх.

– Але ж там одне маленьке вікно і те замкнуте із середини.

– Це мої проблеми.

Джеффрі дістала кілька пляшечок і новий одяг: чорні, як сажа, штани і темно синій корсет. Дівчина передягнулась у іншій кімнаті і вийшла з накинутим капюшоном до Рендела. На корсеті по діагоналі від плеча до поясу висіли флакони із різними рідинами, а на поясі сумка з якої виднілась голова Сноррі. Колір її волосся знову змінився, цього разу набувши темного сірого забарвлення.

– Не забувайте, що нам потрібно безпечно вибратись. Смерть Стівена приведе до логічних висновків і нас усіх четвертують. – на останок промовив Рендел перед ти як дівчина вилізла у вікно.

– Не хвилюйся. Він помре лише наступного дня.

Джеффрі вибралась на зовні через вікно із найменш примітною частини будинку і під захистом ночі дісталась потрібного місця. Її кроки були неймовірно безшумні і не залишали слідів, ще перед виходом жінка провела на ними чарівні маніпуляції.

Сховавшись в густих зелених кущах поблизу цілі, Джеффрі випустила Сноррі, перед тим провела по ньому рукою і він набув чорного відтінку та меншого розміру, ставши схожим на пацюка.

Не довго зачекавши, дівчина пробралася до глухої стіни будинку Пейна і дістала один з флаконів. Виливши рідину на себе, Джеффрі прошепотіла незрозумілі слова і поволі, немов пір'я піднесене вітром, піднялася до круглого вікна яке відчинилось в туж мить як руки дівчини дістались до нього, встигнувши вхопившись в останній момент як розвіялись дії чар.

За вікном знаходилось на-пів пусте приміщення зі Сноррі на підвіконні. Джеффрі проникнула у будинок, попутно погладивши тхора. Безшумно пройшовши по кімнаті, жінка наблизилась до ліжка. Повністю накритий чоловік спав, не видаючи жодного звуку. Джеффрі дістала магічне зілля і уже хотіла розлите на ковдру, але зупинилась. Ці люди не були схожі на простих бандитів, їй не хотілось вчиняти не правильно. Дівчина вагалась.

Та все ж вона мала виконати замовлення. Джеффрі гадала, що забрати чуже життя буде легше чим вона думала. Якби жертвою мав стати повний негідник, а так. Пейн не був схожий на такого. Думки дівчини бурлили і змішувались утворюючи водоспад де кожна краплинка окрема думка.

Час немов завмер і все довкола зупинилось. Усе крім дверей які розчинились і туж мить до кімнати з першого поверху увірвались солдати на чолі зі Стівеном Пейном дівчина

вихопила іще один флаконом з поясу і замахнулася.

– Стій! Я хочу лише поговорити. – різко перервав дівчину Стівен.

– Пастка. – пробурмотіла дівчина.

– Я лише хочу поговорити. – повторив максимально спокійно Пейн. – Нам потрібна твоя допомога. Ми це все влаштували разом із Ренделом.

– Ренделом?! Подвійний зрадник... Оригінально.

– Ми хотіли знайти того хто нам допоможе, але обмежені в діях. Тому і скористалися планами лорда в свою користь.

– Дайте вгадаю... Ви хочете, щоб я убила самого лорда? – закотивши очі, промовила Джеффри.

– Так.

– А який у мене вибір? – чаклунка насторожливо поглядала на чоловіків які намагаються її оточити і перекрити хід до самотнього вікна по той бік кімнати.

– Ти можеш спробувати закінчити почате, але ми будемо змушені тебе убити, можеш взагалі зникнути з тим золотом яке вже отримала, а можеш убити старого лорда і отримати ще більше.

– І що у вас є? Ви бідніші за Сноррі. – швидко випалила дівчина, хоча золото це найменше, що наразі її цікавило.

– За кого?... Не важливо. Все таки ми дещо маємо.

Стівен Пейн дістав великий алмаз, просто таки величезний алмаз.

– Це те що я думаю? – зацікавлено запитала жінка, такого вона точно не очікувала. – Але навіть якщо я погоджусь, як ви це бачите? Та й і смерть лорда не допоможе вам. Розлючені солдати візьмуть штурмом місто і вб'ють кожного.

– Можливо. Але нам потрібно виграти час. Через три дні прибуде король. Ми сповістили його про вчинки лорда. Нам лише потрібно протриматись до його прибуття. Ми не ті за кого він нас видає. Ти і сама це знаєш.

Джеффри озирнулася: за спину уже встигли зайти два воїни, а за спиною Пейна стояли ще двоє з націленим на неї арбалетами. Вона б могла скористатись чарами і втекти, але щось

їй підказувало, що він говорить правду. Батько вчив, що контракт потрібно виконувати до кінця хто б не був ціллю, але їй і справді хотілось допомогти цим людям. Тим більше, що батько лукавив і вибирав справжніх наволочей для своїх цілей.

– Гаразд я на вашій стороні. – промовила Джеффрі, не до кінця вирішивши чи правильно вона вчиняє.

Ізі сходом сонця Джеффрі залишила поселення. Знову перевдягнувшись у сукню. Разом з Ренделом вони грали в мовчанку поки не покинули місто.

Виїхавши за поселення шахтарів, дівчина голосно так, щоб чули воїни лорда які їх супроводжують, розповіла про успішне виконання замовлення. Рендел же не зводив очей з дівчини, дивлячись так не мов хотів протерти дірку в ній. Помітно, що чоловік нервує.

Лорд зустрів їх із широкою посмішкою, обнявши Рендела Бредфорда і, подякувавши дівчині за бездоганне виконання замовлення.

– І як все пройшло? Без ускладнень? – виставивши гнілі зуби на показ, запитав лорд Джон Мортон.

– Так. Все прекрасно. – спокійно відповіла Джеффрі, відвівши погляд не так як від нервозності, як від неприємної посмішки лорда.

– Пропоную відсвяткувати у моєму шатрі. Рендел, попроси принести найкращого вина і приєднуйся до нас.

В наметі лорда уже накрили невеликий стіл з різними стравами. Слуги принесли два келихи вина і лорд підняв тост за Джеффрі. Зробивши маленький ковток, Джон Мортон постав напій, вийшов з намету, пообіцявши за мить повернутись. Жінка швидко озирнулась довкола і додала в напій лорда кілька крапель прозорої рідини.

– Ну що ж продовжимо. – радісно промовив Джон, увійшовши до намету. – А ось і головна страва.

Слуги внесли накриту велику срібну таріль на такому ж підносі прикрашену гербом лорда – два схрещені мечі.

Лорд уже підніс келих, щоб зробити ковток, але раптово зупинився.

– Відкрийте, спробуйте нову страву. Мої повари старалися саме для вас. Добре смакує з кисло-солодким соусом.

Джеффрі нічого не залишалось як виконати пропозицію лорда. Вона поволі підняла кришку і з жахом відсахнулась. На тарілці знаходилась голова Рендела із закривавленими отворами замість очей. Вуха мерця прикрашали листя салату. Дівчина відійшла в сторону, впавши на коліна, намагаючись не проблюватись.

Раптово вбігли солдати, намет розкрився і Джеффрі потрапила в чергову пастку, на цей раз в оточені більше тридцяти воїнів.

– Як же я не люблю коли мене зраджують. – Джон Мортон вилив вино на землю. – Рендел недовго нам послужив, дуже необачно з його боку було відправити вістку королю. І саме приkre те, що людина твого роду заняття, перейшла на їхню сторону, я гадав, такі як ти виконують замовлення сумлінно і якщо беруть оплату то закінчують справу до кінця. А тепер мені доведеться убити всіх у тому проклятому місті.

– Іссе! – голосно промовила жінка перед тим як кинути один з чергових флаконів в землю.

Яскраве світло засліпило всіх оточуючих, піднявся густий клубок диму з якого вибігло два білосніжних тхора, розчиняючись в просторі, і залишивши по собі на землі лишень одяг дівчини.

– Будь ти проклята. – лишень промовив Лорд. – Що вона сказала останнім?

– «Іссе», мій лорд. – відповів один із солдатів. – Це на старій мові.

– І що це «іссе» означає?

– Це означає, що ваша матір не є благородною дамою, а ви самі плід подружньої зради... тільки в більш грубій формі.

Роберт Мортон кинув зневажливий погляд на підопічного.

– Убити всіх!

Джеффрі розчинилась серед воїнів – такого вони ще не бачили. Перше, що їй спало на думку, це зникнути якомога якнайдалі, але щось вело її все ближче і ближче до міста шахтарів.

– Не очікував тебе тут побачити! – не приховував здивування Стівен, побачивши Джеффрі.

Дівчина стояла в одязі в якому була в ночі, підібравши його з речей які залишила в місті шахтарів. В очах виднівся страх і печаль – дівчина просто мовчки дивилась на Стівена.

– Що сталося?

– Вони убили Рендела і готуються до нападу. Він знає... знає, що ви сповістили короля.

Вираз обличчя Стівена за одну мить змінився кілька разів. Чоловік повільно перевів погляд на мури, підізавши одного з місцевих, давши йому вказівки готуватись до бою.

До вечора місто перетворилось у табір пригнічених і німих людей. Джеффри ходила поруч, допомагаючи підноси різні речі на стіни: від каміння, до стріл. Чоловіки готувались до бою. Для молодих хлопців які вперше взяли до рук зброю – це міг стати перший і водночас останній бій в їхньому житті. Решта жителів переховувались в шахті, в очікуванні штурму.

– Ти не мусиш нам допомагати. – промови Стівен до Джеффри, яка стояла біля катапульти, уважно розглядаючи її.

– Я хочу. – відповіла жінка і вказала на дерев'яну конструкцію. – Працює?

– Так... майже. Ми не повністю вмієм нею користуватись. І всі ядра летять у небо, падаючи в метрах п'ятдесяти за стіною.

– Добре. – усміхнулась дівчина. – знадобиться.

Обрій заповнили сотні вогнів і воїни стривожено переглянулись. Тривога наростала, але всі розуміли, що тепер в них вибору немає. За мить червоні вогняні кулі уже неслись по небу в бік оборонців – військо лорда Джона Мортонна відкрило вогонь із катапульти.

Перші палаючі снаряди не долетіли до кам'яних редутів, але наступні вистріли влучили прямісінько в ціль. Все довкола запалало: здійнявся чорний дим з дахів будинків, паніка поволі захоплювала серця солдат Пейна. Чоловіки стривожено переглядались, але тікати не думали. За спинами у них їхні сім'ї.

– Загасити полум'я! – закомандував ватажок.

– Потрібно відповісти їм. – дівчина підбігла до катапульти, діставши із сумки Сноррі.

– Снаряди не долетять! Вони задалеко. – Стівен не міг зрозуміти задумки Джеффри, напевно гадаючи, що дівчисько не може зрозумітись в військових знаряддях

– Заряджайте! Вистрілимо ним. – Джеффрі вказала на тваринку.

– Тхором? Ти серйозно? – Пейна не міг повірити власним вухам.

– Так! Швидше.

Дівчина закинула Сноррі в місце для снарядів, перед цим виливши на нього рідину із колби. І ще один флакон вона вручила в зуби тхору, провівши рукою по спині проти шерсті, поступово перетворюючи звіра в живу вогняну кулю.

– Стріляйте!

Клаптик вогню здійнявся у повітрі, зникнувши в густому димі.

Джеффрі зі Стівеном кинулись на стіну. Піднявшись по вище, вони побачили як Сноррі, залишаючи по собі стежку вогню на землі, дісталась ворожих положень. В туж мить пролунав гучний вибух. Небо забарвилось в яскраві кольори. Знаряддя облоги запалали. Яскраво-червоний струмінь дістався і решти катапульта, віддавши їх у обійми вогню.

– Це їх затримає... – задоволено промовила Джеффрі. – Ненадовго, але затримає.

– Можливо так було потрібно робити з самого початку?

– В голову прийшло тільки зараз. Я на першому своєму завданні потрапила в ситуацію з подвійною зрадою. Трішки забагато, ти так не гадаєш? Я не встигаю так швидко думати наперед.

– Почекай... Це твоє перше замовлення? Як так? Джеффрі, я гадав...

– «Джеффрі» – так звали мого батька.

– Но..

– Ми не маємо на це часу. – дівчина схопила відро. – Допоможи гасати пожежу.

У ночі лорд Мортон не вчиняв більш спроб атакувати. Всі готувались з першими променями вступити в бій. Солдати Мортон вистроїлись в шеренги, поволі просуваючись до мурів.

– Є ще якісь приховані навички? – з надією в голосі запитав Пейн.

– Є одна ідея. Приготуй знову катапульту і зарядіть найбільше ядро.

Джеффрі підійшла до снаряду і знову обробила його чарівною рідиною.

– Накажи воїнам сховатись за мурами і стріляй коли вороги підйдуть максимально близько.

Залп. Ядро злетіло увись. Діставшись максимальною висоти, снаряд на мить зависнув і різко, набираючи швидкість, понісся додолу. Не досягаючи землі, снаряд розколовся на сотні малих загострених, схожих на наконечники стріл, частин і ударив по воїнам.

Здійняли крики, кров залила землю. Два десятки лучників Стівена «пригощали» ворога, стріляючи між вистрілами катапульты і ховаючись за мурами. Одна за одною атаки не приносили результату і врешті-решт ворог відступив, залишаючи по собі десятки, а можливо і сотні мерців.

– Один день вистояли! – промовив Стівен, присівши поруч із дівчиною. – Іди, відпочинь.

Разом із сутінками прийшла віра і у перемогу. Ворог більше не розпалював багать і тому все поле бою накрила повна пільма. Більшість чоловіків відпочивали прямо на мурах, обнявши зрою. Дехто намагався заснути, але не міг, тривожно позираючи за стіни; дехто підкорений втомою упав біля зруйнованого будинку, поринувши в сновидіння; і тільки Стівен ходив поміж захисників міста, намагаючись їх підбадьорити.

Дівчина, опершись об стіну будівлі, намагалась бодай відпочити. Вона зняли взуття, розтираючи онімілі ноги.

– Чому ти залишилась? – Стівен подав шкіряний бурдюк з водою Джеффрі.

– Не знаю. – чаклунка зробила кілька протяжних ковтків. Вода принесла не абияке задоволення. Вона і подумати не могла, що звичайна вода може бути такою смачною. – Всі говорять, що мною керують більше емоції ніж здоровий глузд. Так, що приймайте в гості. Приготуйте мені м'яке ліжко і червоне вино, а то я піду геть.

– Можливо, ми переживимо ці події. І ти дізнаєшся яка насправді гостинність шахтарів. Ми часом грубі, але добрі і лагідні... десь у середині. – Стівен широко посміхнувся: вперше за увесь час Джеффрі побачила усмішку на його вустах.

Раптово пролунав крик і сильний поштовх. Ворог, у повній пітьмі, відновив обстріл, заставши зненацька захисників міста. Кам'яні брили падали на голови захисникам. Снаряди прилітали з небаченою регулярністю, ламаючи будинки і послаблюючи кладку мурів. Одне з ядр влучило в катапульту, залишаючи воїнів беззахисним перед атаками ворога.

Обстріл не припинявся усю ніч, а вранці воїни лорда знову пішли в атаку. Рвучко ринувшись до стін, вони уже за мить підіймались драбинами на захисні споруди. Стріли летіли в обидві сторони, тут і там загерої падали воїни. Бій розгорнувся на стінах. Стівен вправно убивав супротивників, але він не міг впоратись з такою кількістю і таким напором. Людей Пейна дедалі меншало. З кожною миттю ситуація ставала куди складнішою.

Джеффри стояла віддаль і кидала у ворога пляшечки із чарівним зіллям, спалюючи їх живцем. Через годину бою дівчина зі страхом розкрила долоню – залишилось дві останні колби із чарівним зіллям.

Одна зі стріл влучила в бік Стівена і він повалився в сторону, упавши зі стіни. Джеффри ні на миті не завагалась, добігши до чоловіка, вона допомогла йому підвестись і поволокла в сторону входу у шахту. Стівен намагався чинити опір та повернутись до солдат, але бій уже було програно. Останні захисники пали, лише п'ятірка солдат кинулись назад, підхопивши лідера, вони забігли з ним у середину.

Джеффри залишилась при вході. Дівчина піднесла до вуст одне зілля і, випивши до дна, виплюнула струмінь полум'я на ворога, спопеляючи всіх і все довкола. Останню пляшечку вона розбила об гору над входом в шахту, викрикнувши, що було сили «морта» і застрибнула до решти.

На вході виникла перешкода, майже невловима для ока, але непрохідна для нападників. Магічна стіна на якусь мить стала останньою надією на порятунок.

Решту дня до темряви, Стівен і Джеффри з іншими уцілілими спостерігали за потугами воїнів подолати бар'єр, але в них це не виходило. І на ніч вони розбили табір неподалік, виставивши охорону.

– І на довго цього вистачить? – зціпивши зуби від болю запитав Стівен Пейн.

– Не знаю... ненадовго... Бережи сили. – тримаючи шматки одягу на рані чоловіка і стримуючи кров, відповіла дівчина.

– Якщо Джеффри не твоє ім'я, то як тебе звати насправді? – не послухавшись поради чаклунки, продовжив говорити Стівен.

– Елла... Елла Райс.

– Елла... Гарне ім'я. – тихо промовив чоловік, поглянувши у вічі дівчині, перевівши погляд на переляканих жінок з дітьми трохи віддаль від них. – Попіклуйся про них.

– Ти виживиш. Все буде добре. – відповіла Елла, поглянувши на рану.

– Ти не вмієш брехати. – усміхнувся у відповідь Стівен. – Ти гарна людина. Не марнуй своє життя і навички даремно.

З приходом сонячного світла, ворог поновив спроби увірватись до середини. Бар'єр потрохи слабнув, а разом з ним і Пейн. Чоловік ледве дихав, не зводячи погляд з дівчини. І врешті-решт життя покинуло Стівена, залишивши бездиханне тіло із широко розплющеними очима.

Елла ніжно рукою провела по вікам Стівена, прикривши їх, і, поцілувавши в лоб, обросила обличчя Пейна слізьми.

– Мендо ілас кето. – на останок промовила дівчина.

– Боги чекають на тебе. – підхопила одна із літніх жінок.

Тим часом ворог намагався пробитись за допомогою, на швидкоруч зробленого, тарану. Їм майже вдалось подолати перешкоду як гучний протяжний звук рогу зупинив їх.

Король прибув на день раніше. Воїни довкола стали замертво, очікуючи наказів. В тунель доносились заклики припинити атаку.

Сноррі вискочила на плече дівчини. Елла посміхнулась у відповідь, але щастя в цій посмішці не було. Все було закінчено. Стівен як і десятки чоловіків стримали обіцянку, захистивши місто.

Розділ 2

Елла. Долина тіней

Перший сніг, розтанувши, перетворив дорогу у болотяну кашу. Нарешті подолали важкий підйом, два коня випустили клубки пару, продовживши неспішну ходу. У півночі сутінок виднілись вогні замку які в такт появи зірок на небі з'являлись у маленьких віконцях веж.

– Майже приїхали. – промовила Елла, поглянувши на Сноррі, яка показала голову, висунувшись з теплою одежі дівчини.

Невисокі мури замку зустріли непривітністю і холодом. Десятки людей об'єднались в групи, грючись біля вогнищ. Тривожна тиша стояла довкола, навіюючи смуток.

– Дякую, що так швидко прибули. – першим порушив тишу чоловік середніх літ, з довгим каштановим волоссям і легкою борідкою.

– Ви лорд Френсіс Сатон? – запитала жінка, зіскочивши з коня.

– Так. Ви мабуть втомились з дороги. – чоловік вказав на вхід у замок: трьох поверхова будівля з вдома циліндричними вежами. – Пройдемо до тепла. Ваші речі слуги віднесуть до вашої кімнати.

Елла приємно здивувалась, але знаку не подала. Навіть, коли вони з батьком подорожували лорди не завжди були щедрі на стільки, щоб виділити окрему кімнату.

В палаті лорда потріскувало вогнище і приємно доносився запах їжі. Елла нарешті змогла зігрітись і зняла капюшон, просушивши довгу руде волосся зібране у довгу косу.

– Ще раз хочу подякувати, що так швидко прибули. – розпочав лорд. – Ситуація вкрай важка і, що саме більше мене бентежить, незрозуміла. Мені порадили звернутися до вас.

– Хотілось би детальніше дізнатись, що ж все-таки сталось. – сухо промовила чаклунка.

– П'ять дні тому надійшла звістка, що за одну ніч майже усі жителі містечка в двадцяти кілометрах на північ просто зникнули. Я послав туди загін із моїх найкращих солдат, але і з них так ніхто і не повернувся. Три дні тому іще одне поселення піддалось нападу і теж вночі. В цьому випадку уцілілих більше, ми прихистили їх у замок.

– І що вони розповідають? – зацікавлено запитала дівчина.

– Усі розповідають різне: хтось бачив велетенських павуків, інші уже покійних родичів, але всі говорять, що відчували неймовірний страх.

– Я б хотіла з ними переговорити.

– Це буде складно зробити.

– Чому?

– Трое з них у іншому місті, перебрались до родичів. Та й вони, м'яко кажучи, не долюблюють таких як ви.

– Таких як я? Це – чаклунів?

– Так, вони винять в тому, що сталося злі сили. Важко їх винити. Коли трапляється щось подібне – люди першим ділом винять темних чаклунів. – лорд змочив горло теплим вином. – Є ще дівчинка, Соня. Вона у замку, допомагає нам, але не займайте її поки що, хай усе це просто переживе.

– Гаразд, як скажете.

До кімнати увірвався озброєний чоловік, справжній вік якого приховувала густа борода. В одній руці воїн тримав сокиру, при цьому на поясі висів меч і такий же за спиною. Комір з вовка із головою звіра на плечі довершував суворий образ воїна.

– Сер Томас, ви саме вчасно. – Френсіс Сатон зайняв позицію між чоловіком і Еллою. – Томас Пріт вашій провідник, він з місцевих і єдиний бажаючий хто погодився піти з вами.

– Приємно позн....

– Я готовий виступати. – різко перебив дівчину лицар.

– Добре, але я маю намір виїхати на світанку і ще було б краще поспілкуватись з мешканцями.

– Я не маю наміру так довго чекати. Я негайно виїжджаю з тобою чи без тебе.

Грізний погляд не сподобався Еллі, але вона не хотіла в нічній півночі їхати бозна-куди, тим більше, невідомо з чим маючи справу.

– А я маю намір добре відпочити! – рішуче відповіла дівчина. – Я подолала не малий шлях і...

– Я теж, проте не маю наміру зупинятись! – стояв на своєму чоловік.

– Зі слів лорда Сатона напади відбувались уночі, тому безглуздо і нерозумно саме зараз вирушати...

– Я не бажаю з тобою це вирішувати. Лорде Сатон, я хочу якнайшвидше вирушити!

– Розумію. – кивнув лорд.

Щоки дівчини надулись, немов дівчина набрала повний рот води.

– Добре! – повільно видихнувши, промовила Елла Райс. І знявши важкий верхній одяг, додала. – Нам дещо знадобиться.

Дівчина потягнулась до сумки, шукаючи потрібну пляшечку. Сноррі зробивши кілька кіл довкола шиї господарки, виплигнула на стіл, з недовірою все обнюхуючи.

– Гарні вийдуть рукавиці. – тихо до себе промовив Томас Пріт.

Елла лише кинула миттєвий косий погляд на лицаря, продовжуючи нишпорити в сумці.

– Ось! – Дівчина дістала пузир з прозорою рідиною. – Це допоможе нам краще бачити в п'ємі.

– Справді? – зацікавлено запитав лорд Сатон, підійшовши ближче, щоб краще роздивитись.

– Так! Достатньо кілька крапель. Правда, можливі побічні ефекти.

– Це ж які? – з недовірою запитав Томас.

– Волосся може трішки змінити забарвлення....стане більш світлішим, скажемо так. В когось очі ставали подібні до котячих.

Елла схопила пустий кубок зі стола, понюхавши ємкість. Ретельно відмірявши п'ять краплин зілля, жінка простягнула келих Томасу.

– До дна! – з максимально привітною посмішкою супроводивши жест, промовила Елла.

Під пильним поглядом широко розплющених очей лорда, чоловік випив рідину.

– Ну як? – нетерпляче запитав Френсіс Сатон.

– Яюсь дивно.... – лише промовив сер Томас і в ту ж мить упав, немов повалене вітром дерево, на спину. Сноррі скочила на груди воіна, вкусивши за підборіддя нерухоме тіло Томаса Пріта.

– З вашого дозволу, лорде Сатон, я піду відпочивати. До ранку він має прокинутись. Можете віднести його у більш зручне місце, але. Як не мене, можна його залишити і тут.

– Гаразд. – ніяково промови господар замку. – Соня! Проведи гостю до кімнати.

У приміщення увійшла світловолоса дівчинка років п'ятнадцяти, зі блакитною стрічкою у косі яка личила під також кольору гарні очі.

– От ваша кімната. Я усе приготувала. – промовила Соня зачиняючи за собою двері

– Гарний медальйон. – щиро усміхнулась жінка, запримітивши дивну металічну підвіску у формі метелика.

– Дякую. – ніяковіючи відповіла дівчинка.

– Стривай! – Елла зупинила дівчинку, пригадавши, що лорд обмовився про дівчинку яка вижила. – Ти ж була там? Ти бачила, що сталося? Шо напало на ваше місто?

– Вибачте, але нічого не пам'ятаю. – опутивши голову, відповіла Соня. – Мені пора.

– Розумію. – Елла з усією ніжністю поглянула на маленьку дівчинку. – Я знайду винних і покараю їх.

Наступного ранку Елла поквапилась до лорда, який саме снідав.

– Він так і пролежав тут цілу ніч? – дівчина вказала пальцем на Томаса.

– Мої слуги не захотіли торкатись до нього, побоюючись підхопити прокляття. А сам я не зміг його підняти... І довго він ще пробуде в такому стані?

– Він мав би уже прокинутись. Ніколи не вгадаю з кількістю зілля. – легко усміхнулась Елла. – Яюсь моя мама приспала батька таким способом на тиждень.

– Випадково? – стурбовано поцікавився лорд Сатон.

– Ні! Ви що. Мама знала толк в цьому. Саме вона навчила мене цього рецепту. – Елла Райс ще раз поглянула на Томаса. В такому вигляді він їй подобався ліпше. – Батько сильно роздратував маму. І вона підлила йому трішки в їжу. Гарний був тиждень. Ми так гарно провели час і повеселились удвох.

Елла із задоволення відкусила шматок ще теплого хліба, намагаючись проштовхнути його водою.

– Чому я на підлозі? – розплющивши очі, одразу запитав лицар.

– Ти ще не бачив свого волосся. – пробурмотіла з повним ротом чаклунка, підморгнувши воїну.

– Як же болить голова.

– Це не від зілля. В замку тверда підлога, а ти мав необережність занадто швидко зустрітись з нею потилицею. Вставай! Годі валяти дурня. Швидше поснідаємо – швидше відправимся у дорогу.

– Поснідаємо?! – здивовано запитав Томас.

Перевірівши чи все потрібно з нею, Елла осідлала коня.

– Ти досі злишся на мене? – гримаса лицаря не вказувала на гарний настрій.

– В поселені, на яке напали другим, живе сім'я моєї сестри, в них дві маленькі донечки. – відповів Томас, не дивлячись на дівчину. – Якщо виявиться, що я міг їх урятувати, але вони тієї ночі загинули – я тебе уб'ю.

Пріт промовив останні слова сухо і спокійно, поглянувши у вічі Еллі, від чого їй стало ніяково.

– Справедливо. – після нетривалої паузи лишень змогла промовила у спину лицарю, кінь якого з місця понісся рясю.

Елла не одразу наздогнала Томаса. Половину шляху вершники подолали попід ліс, а ж поки дорога не зробила різкий поворот в сторону річки. Дівчина увесь час трималась за спиною лицаря, відчуваючи провину, хоча і знала, що у ночі їхати було б великою помилкою.

Проїхавши блокпост організований солдатами лорда, вони нарешті дістались до першого поселення. Місто тривожило своєю тишею: ні одної людини чи навіть тварини не було видно на вулицях поселення.

— Залишмо коней тут. — скомандував Томас. — Перевіримо кожний будинок. Твої поправу сторону.

Еллі лише залишалось мовчки кивнути.

Покинуті будинки вселяли легке почуття страху. Всі ці речі які залишили мешканці: одяг, їжа на столах. Здавалось люди просто всі разом зникли в один момент.

Обійшовши більшу частину міста, Елла зустрілась з Прітом на головній площі.

— Знайшов сестру?

— Ні. Її будинок пустий, але речі всі на місті. Всі будинки такі: де-не-де легкий гармидер, але все на місці, навіть, мародери не наважились прийти.

— Можливо, твоя сестра із сім'єю вибрались. Переховуються у іншому місці.

— Можливо....тут є печера, біля річки, її використовували як складське приміщення.

— Гаразд, йдемо туди. По шляху перевіримо решту будинків.

Вони обходили хату за хатою, але картина не змінювалась. Томас увесь час мовчав, а Елла не знала як і про що розпочати розмову, тай можливо не варто було.

Тонкий лід на річці хрустів під ногами, але вони не звертали на це увагу.

— Ось тут. — лицар вказав на ледь помітний вхід у печеру, схожий на вхід у нору.

Підземелля зустріло їх пільмою і сирістю.

— Стривай! — окликнула Томаса дівчина. Вона швидко змішала дві рідини в одній емкості, збовтавши їх та промовивши голосно «велла». — Так краще.

Воїн поглянув на флакон який з кожною миттю сяяв все яскравіше, віддаючи синявою.

— Не погано.

Вони продовжували поволі пробиратись крізь завали і залишки старих дерев'яних

конструкцій, заглиблюючись все далі і далі. Діставшись до різкого повороту, Томас обережно заглянув.

– А бодай тобі! – прокричав чоловік. – Щось влучило мені в голову.

– Хто ви? – пролунав голос із темряви.

– Сер Томас Пріт, лицар лорда Сатона. А ви хто?

– Том? Це справді ти? – уже жіночий голос озвався.

В печері знаходилось близько десяти селян, в тому числі і сім'я сестри Пріта. Вибравшись назовні, Томас зголосився супроводити їх до замку, а Елла тим часом вирішила навідатись до іншого міста, щоб встигнути до темряви повернутись до замку.

Наступне поселення зустріло Еллу ще більш гнітючою картиною. Солдати яких прислав лорд розкидало по всіх закутках: кілька лежало під різними будинками, ще пару разом з кіньми закинуло на дахи будинків. Складалось враження, що хтось чи щось неймовірно сильне розправилось із солдатами.

Дівчина спішилась, наказавши Сноррі залишатись біля коня. Зжавши в долоні магічне зілля, Елла зайшла до першого будинку, але одразу вибігла, виблювавши увесь сніданок від різкого запаху розкладання тіл.

– О, боги. – лишень промовила дівчина.

В кожному із будинків знаходились їхні господарі, лиш мертві. Цілі сім'ї: жінки, діти, чоловіки, усі жителі міста знаходились у своїх домівках. Із людей зробили опудала, прикувавши їх до стін, немов картини, причому чоловік завжди на проти решти членів сім'ї. Хтось хотів, щоб вони бачили як помирають їхні рідні. Елла ледь стримувала сльози – такого вона ніколи не бачила. Хто міг таке зробити?

Центральна площа зустріла спорудженими чотирьома шибеницями з обрубленими мотузками. Над усім містом кружляли ворони, а із лісу доносились самотні вовчі завивання.

Елла не хотіла продовжувати обшуки, але потрібно було щось знайти, знайти бодай якийсь слід. Обмотавши шарфом обличчя, залишивши лиш очі, вона продовжила блукати по домівках. Скрізь було одне і те саме, окрім одного будинку. Непримітний будинок

на іншому кінці містечка так само став склепом для своїх для власників, але тіла... тіла акуратно лежали на ліжку: чоловік із жінкою, обнявши сина, спокійно лежали разом. У всіх на шиї був слід від мотузки, а на столику, неподалік, стояла ваза із гілками ялинки.

Сутінки майже заповнили небо, коли чаклунка повернулась до замку

– Щось знайшла? – як тільки забачив Еллу, запитав Томас.

Дівчина пронеслась повз нього і подалась у свою кімнату, кинувшись до речей. Стукіт у двері не відірвав її від пошуку необхідною речі.

– Що сталось? – не дочекавшись відповіді, Пріт сам увійшов. – Що ти робиш?

– Шукаю.

– Що?

– Не знаю... щось... щось неймовірно сильне. Щось що могло б нам знадобитись.

– Заспокойся! – Томас підійшов до Елли, смикнувши за плече.

– Не заважай.

Елла не була схожа сама на себе, в очах виднівся страх. Вона нарешті відірвалася від речей, сівши на крісло. Її усю тіпало, коліна ні на мить не завмирили, а погляд блукав по кімнаті.

– Заспокойся. – повторив Томас максимально спокійно. – Можливо щось принести? Води?

– Ні.

– Так що ти все таки там побачила?

Еллі знову довелось це все пережити, розповідаючи Томасу все що там зустріла. Вона намагалась не згадувати ті картини які там бачила, але не могла викинути їх з голови.

– І що ти думає? Хто міг таке зробити?

– Не знаю. – Елла видихнула, промовляючи кожне слово повільно і важко. – І тому нам

доведеться туди повернутись, але уже у ночі.

– Взимку ночі довгі. І ти говорила...

– Я знаю, але, я гадаю, тут є зв'язок. Тільки у ночі, щоб воно не було, розкриє себе. Ти поговорив зі сестрою? Що вона розповіла?

– Те й що усі до того... Всі бачили різне: умерлих родичів, просто якісь не приємні і жахливі моменти із свого життя про які вони хотіли б забути. Що правда..

– Що?

– Вона сказала, що всі люди які зникли, напередодні побували в першому містечку, і в ночі стояв дивний густий туман.

– Потрібно поговорити з лордом. – Елла підвелась. – Де він?

Лорд Френсіс Сатон нервово ходив по кімнаті, коли увійшли Елла з Томасом.

– У нас погані новини. – Стурбовано промовив Френсіс. – Зникли люди які вижили після першого нападу.

– А Соня, дівчинка яка жила у замку? – налякано запитала Елла.

– Вона теж.

– Хто б це не був, але він наміряний завершити справу. – промовив у голос Томас, те що присутніх і так було на язика.

– Я їду! – рішуче мовила дівчина. – Тільки візьму все, що нам може знадобитись.

– Я з тобою. – промовив Томас.

– Гаразд.

Майже у повній півми вони верхом на конях дістались до міста.

– Тобі страшно? Ти усю дорогу мовчала.

– Не зовсім. Не можу позбутись дивного тривожного передчуття. Увесь час який я тут, мене переслідує дивне відчуття... – чаклунка різко замовкла, запримітивши на обрії містечко. – Не зважай. Ми приїхали.

Елла їхала попереду, озираючись довкола, але нічого не звичного не помічала. Все було так само як і у день.

– Ти впевнена, що нам потрібно саме у це місце?

– Так. Я відчуваю чиясь присутність. Такого не було тут перед цим. Давай оглянем той будинок, я розповідала. Можливо ти помітиш те, що я пропустила. Щось в ньому не так.

Елла увійшла одразу за чоловіком, освітивши все довкола блакитним сяйвом. Тіні від світла, бігаючи по стінам, надавали ще більш гнітючого і моторошного вигляду приміщенню.

– І ці всі пляшечки із зіллям, якими ти обвішана, нам допоможуть? Окрім, хоча і корисного, аде дивного джерела світла.

– Надіюсь.

– І в сумці є ще щось корисне, я надіюсь? Там же ш не тільки твоя ручна миша?

Елла не встигла відповісти, тай і не хотіла, як раптово коні перелякано заіржали, а Сноррі стривожено винирнула, виплигнувши на плече господарки.

– Залишайся тут. – наказав чоловік Еллі. – Я перевірю.

Томас вийшов на вулицю, а дівчина продовжила обшукувати приміщення, оглядаючи все до чого не боязко доторкнутись.

Поміж усього Елла наткнулась на сукню, сховану в купі лахматі. Пошматований і залитий кров'ю одяг, явно не підходив господині по розміру: сукня шита на підлітка.

З двору пролунав крик, крик Томаса. Дівчина кинулась назовні і оторопіла: Томас качався по землі як сам не свій, постійно викрикуючи одне слово «змії». Елла підбігла до лицаря, намагаючись привести його до тями, змій, про які кричав Томас, і близько не було видно. По ногам пройшов холод і все довкола почало наповнюватись темним густим туманом. Дівчина побігла назад до будинку, але її ногу підчепило щось невидиме і вона впала, провалившись крізь землю.

Елла опинилась на дні глибокої ущелини округлої форми. Вогке, м'яке дно, стіни вимощені цеглиною – схоже, що дівчина впала на дно криниці. Чаклунка шукала потрібну пляшечку, але не могла знайти. Все зникло: ні чарівних зіллів, ні звуків, ні світла – лишень сирі стіни, які тривожно поглядали на дівчину, немов очікуючи моменту, щоб зімкнутися. Чаклунка підвелась, поглянувши, як їй здалось вгору, але нічого не побачила. Обпершись руками і ногами об цеглу, вона загорілась бажанням як найшвидше вибратись назовні. Слизькі стіни не піддавались, Елла постійно зісковзувала донизу, дихання стало дедалі важчим, а стіни загрозово наближались. В розпачі Елла просто закрила очі руками, приготувавшись до найгіршого.

Сонечко зійшло,

прийшов новий день...

Квіти дарують нам щастя

і білі голубки...

Ніжний жіночий голос наспівував до болю знайомий слова, що привело Еллу до тями, змусивши відкрити очі. Тьма розвіялась і вона опинилась на галявині посеред зимнього лісу. З неба повільно падав лапатий сніг, танувши в теплі багаття, на якому в казані розігрівалась їжа, приємно насичуючи запахом все довкола.

В небо голубку відпусти,

нехай несе радість іншим.

Молода жінка продовжувала співати, ліплячи зі снігу фігуру схожу на великого пацюка.

Срібне пишне волосся переливалося різними кольорами, немов граючись із променями світла вогнища. Елла сиділа і просто дивилась як жінка грайливо бавилась зі снігом, наспівуючи пісню. Вона відчувала тепло багаття, відчувала зручну м'яку шкіру ведмедя на якій сиділа, і відчула як міцна рука охопила її за плече і прижала до себе. Дівчина оглянувшись, зустрівшись поглядом із чоловіком та його ніжною посмішкою. Вони сиділи і слухали чарівний голос жінки, просто насолоджуючись миттю.

Все довкола здавалось таким рідним, таким «своїм». За одну мить в Елли виступили сльози. Сама не розуміючи чому, вона раптово почала плакати. Теплі краплини потекли по щокам, перетворюючи все довкола в полотно художника в якого потекли фарби.

Жінка закінчила роботу і, вихопивши із кишені пляшечку, швидко окропила скульптуру.

– З днем народження, моя дівчинко.

Фігурка ожила, стріпнувшись, немов після довгого сну і підбігла до Елли.

– Як назвеш? – запитала жінка. – Тільки зважай, це дівчинка. Вона завжди тебе захищатиме.

– Сноррі. Я назву її Сноррі. Дякую, мамо. – промовила Елла, сама не розуміючи яка сила змусила її говорити.

– Я люблю тебе, доню. Ми любимо тебе. – промовила жінка, поцілувавши дівчину в щоку.

Після цих слів Елла пригадала чому це місце здається таким рідним. Вона все пригадала: їй якраз виповнилось шістнадцять років, вони з татом і мамою подорожують разом, зупинившись на ніч на цій галявині. Це був останній раз коли вони от так разом відправились у похід. Уже не весні мама захворіє і через кілька тижнів помре.

Вона ніколи і нікому не розповідала про цю мить, немов побоюючись, що хтось украде ці спогади. Вона хотіла зберегти цю мить для однієї себе. Цей вечір, це відчуття тепла, обіймів батька і поцілунку матері. Все видавалось таким справжнім, їй не хотілось покидати це місто, але розуміла, що все це не насправді.

Але чому вона тут? Як опинилась? І як вибратись з полону минулого?

Елла все ще перебувала на засніженій галявині, але уже окремо від батьків. Вона бачила себе зі сторони, но все так само відчуваючи обійми батька.

Зненацька вона відчула ще щось: легкий укус за руку. Не зрозуміло звідки виникла Сноррі, немов прорізавши діру в цій такій милий, але не справжній реальності. Сноррі кружляла на снігу, описуючи невелике коло, в якому нічого не було. Елла повільно нахилилась і простягнула руку, завмерши в здивуванні. Сумка, її сумка, просто виникла не звідки і дівчина дістала пляшечку із зіллям, наміть завмерши та ще раз поглянувши на батьків.

– Велла! – прокричала дівчина що було сили, розбивши об землю флакон.

Спалах яскравого світла повернув Еллу до реальності, зруйнувавши завісу пітьми. Темні густий туман розійшовся в різні сторони. Дівчина опинилась перед будинком, кілька миттєвостей приходячи до тями.

Томас непорушно лежав неподалік. Над чоловіком схилилась постать в чорному плащі з накинутим капюшоном, тримаючи руку на чолі своєї жертви. Від Пріта відходили дивні саява тьмяного білого кольору які втягувала незрозуміла постать.

– Відпусти його! – рішуче промовила Елла.

Незнайомець, ріст якого, як підмітила для себе Елла, не дотягував для дорослої людини, загрозливо поглянув на жінку, блиснувши зеленуватими очима які сяяли у пітьми немов котячі. Постать поволі підвелась, відкривши обличчя: чорне довге волосся і дівчаче бліде обличчя підлітка. Елла стояла розгублена. Монстром виявилась дівчинка, хоча і схожа, швидше, на тінь ніж на людину.

– Відпусти його! – видала із себе Елла, стиснувши бутылочку із зіллям.

– Вони заслужили на смерть. – відповіла дівчинка. – Всі вони.

– Чому? Хто?.. – не зрозуміло запитала чаклунка.

Вони нічого погано їм не зробила, вони допомагали їм, а вони убили їх. – обличчя дівчинки ще більш потемнішало, наповнюючись люттю.

– Про кого ти?

– Чому ти їм допомагаєш? – відповіла питанням на питання темна постать. – Ти ж така як я. Рано чи пізно і на тебе будуть полювати. Люди бояться не схожих на нас. Вони не розуміють нас.

– Ти маєш зупинитись. Давай спокійно поговоримо.

– Вони не слухали нас коли ми хотіли поговорити, і ми не будемо слухати їх. – дівчинка обернулась до Елли спиною, поглянувши на нерухоме тіло Томаса. – Йди геть! Ми не хочемо тебе кривдити.

– Я не дозволю тобі убити його.

– Ти не залишаєш нам вибору.

Довкола дівчинки зібрався клубок туману, поволі перетворюючись у довгі лінії темряви,

схожих на щупальці восьминога. Елла дістала пляшечку, але не встигла і подумати, як сильний потік вітру відкинув її на кілька метрів назад. Невидима сила схопила чаклунку за ноги, піднявши у нічне небо. Елла висіла в повітрі головою донизу, відчуваючи як туман обвивається довкола неї, немов змія стискаючи кожну кісточку. Вона опиралась що було сили, але нестерпний біль охоплював усе тіло. Раптово смертельні обійми розімкнулись і Елла полетіла додолу, важко ударившись спиною об землю. Це Томас кинувся на тінь, намагаючись ударити мечем у спину, але зазнав невдачі: пійма випередила чоловіка, жбурнувши того в будинок. Елла, долаючи біль, підскочила до Томаса.

– Морта. – промовила чаклунка, розливши довкола одне із зіллів.

Довкола виріс магічний бар'єр, накривши їх куполом. Густа темрява, немов бджолиним роєм, окутала невидиму стіну, намагаючись пробитись до середини.

Елла тримала голову непритомного Томаса в себе на колінах, намагаючись стримати потік крові, яка річкою текла з верхівки голови чоловіка. Обробивши рану рідиною із пляшечки, вона прижала його до себе.

Туман давив на стіни бар'єру, змушуючи його зменшуватись в розмірах. Пролунав удар, за ним іще один: темрява, немов молотом, була по прозорій перешкоді, маючи за мету добратись до своїх жертв.

Врешті одна із безлічі тіней, схожої на тонкій спис, пододала захист, вп'явшись в Томаса і в туж мить розчинившись у повітрі. Пріт на мить відкрив очі і знову поринув у сновидіння. Елла залікувала іще одну рану чоловіка, але здавалось все це даремно, здавалось ось-ось прийде кінець. Чаклунка заплющила очі, готуючись до найгіршого, відчувши як стіни бар'єру здавлюються з усіх сторін.

Раптово легкий вітер пронісся по руці Елли – це Сноррі змусила її прийти до тями, стоячи на задніх лапах і тримаючи в передніх іще один чарівний флакон. Дівчина швидко вхопила його і в туж мить Сноррі заплигнула їй за комір, опромінивши все тіло теплом.

– Велла мєндос! – з останніх сил промовила Елла.

Тьма розвіялась, все довкола засіяло. Тіло Елли Райс запалало яскравіше сонця. Ніч і день зіткнулись посеред маленького містечка. Елла опиралась, що було сили, все ближче підходячи до супротивниці. Врешті решт вони зішлись поглядами, і Елла простягнула руку, щоб доторкнутись до пійми яка оточувала дівчину, але краєм ока побачила медальйон на шиї дівчинки, круглу металічну підвіску у формі метелика.

– Соня? – прошепотіла Елла, на мить завагавшись.

Цього вистачило, щоб темрява взяла верх і обхопивши Еллу, повалила її на землю.

– Зупинися, Соня. – промовила Елла Райс, прикрившись рукою.

– А вони зупинились? Зупинились коли убивали нашу сім'ю? – очі дівчинки наповнились гнівом. – Я захищаю нас від таких як ти, як він.

Темрява підхопила Еллу і в мить перенесла до будинку.

– Поглянь, що вони накоїли. Як би не я – нас спіткала б така ж доля.

– Як це сталося? – схилившись на коліна, запитала Елла.

– Батьки допомагали їм, лікували їх. Наша матір врятувала доньку одного із місцевих жителів: дівчинка була при смерті, а замість подяки вони звинуватили її в чаклунстві. Вони схопили усю сім'ю: матір, батька, молодшого брата і повісили їх по черзі. Ми бачили все, ми були наступними, але нічого не могли зробити. На наших очах убили найближчих людей. І я вирішила діяти, але я не встигла: ніч прийшла запізно. На мить би раніше... Ми, Соня більше не буде страждати і...

Крізь вікно пробився перший промінчик сонця, Елла в надії кинулась до дверей, але лише відчула сильний поштовх у спину і її викинуло на зовні. Схід сонця останнє, що побачила Елла перед тим як заплющити очі.

– Елла! Елла! Ти жива? – на чаклункою схилився Томас. Він тряс її за плече, але дівчина ніяк не приходила до тями.

– Що сталося? – врешті розплющила очі жінка, озираючись довкола.

– Ми живі. – Томас усміхнувся. – І ти врятувала мені життя. І твій ручний пацюк. Коли я отямився, він лежав на мені, на рані. Не знаю що він зробив, але це допомогло.

– Сноррі – дівчинка. – Промовила Елла, підводячись. – Як же все болить.

Чаклунка оглянулась, знайшовши поглядом Соню. Дівчинка сиділа, прижавшись спиною до будинку і обнявши коліна. Вона виглядала як і при першій зустрічі з Еллою в замку.

– Я не хотіла цього. – крізь сльози промовила Соня. Гнів в її очах змінився на страх. – Я її більше не можу контролювати.

– Хто вона? Як довго вона в тобі?

– Скільки себе пам'ятаю. Раніше я могла її зупинити, але я просто хотіла врятувати батьків.

– Я розумію. – Елла обняла дівчинку. – Ми тобі допоможемо.

– Як?

– Вона приходить тільки у ночі?

– Так.

– Томас, принеси мою сумку із будинку. – максимально спокійно звернулась чаклунка до чоловіка, обіймаючи Соню.

Пріт швидко повернувся і Елла знайшла потрібну пляшечку.

– Відкрий рот. Не бійся це допоможе.

Елла обережно напоїла дівчинку, спорожнивши третину пляшечки.

– Тобі стане краще.

Соня витерла сльози і, злегка усміхнувшись, заснула на руках Елли.

– І що з нею робити? – лорд Сатон як ніколи нервово ходив по кімнаті, поглядаючи на сонце крізь вікно. – До ночі залишилось мало часу. Вона точно не прокинеться?

– Соня випила велику дозу. Я гадаю, днів зо чотири вона буде спати. – відповіла Елла. – Але напевно я сказати не можу.

– Що ви думаєте, сер Томас? – запитав Лорд Сатон.

– Я думаю, її потрібно убити поки є така можливість. – неквапливо відповів лицар.

– Томас!

– Вибач, Елла, але другого такого шансу може не бути.

– Люди теж забажають її смерті, коли дізнаються правду. – тривожно промовив Френсіс Сатон.

– Ну то не розповідайте ім. Дайте мені трохи часу.

– Для чого?

– Подумати, як мінімум. – голосно огризнулась Елла. – Я хочу їй допомогти. О, боги, як же болить голова.

– На жаль часу у нас обмаль. Я не хочу ризикувати. – рішуче промовив лорд. – Сер Томас, зробіть це.

Чоловік зробив кілька кроків до дверей, але йому перекрила дорогу чаклунка.

– Не змушуй робити тобі боляче. – вираз обличчя Елли, не змушував сумніватись в її рішучості.

Лицар поглянув на останні промені заходу сонця і сховав меч.

– Добре.

Елла на мить заспокоїлась і цим скористався Томас, відштовхнувши дівчинку у сторону. Лицар мчав по коридору, не озираючись на крики Елли. До бігши нарешті до кімнати, Томас різко зупинився. Елла влетіла в нього, приставивши ніж до горла який встигла схопити зі столу.

– Її немає. І забори це від мене. На ньому залишки сиру. Ненавиджу сир.

Елла озирнулась. Соні і справді ніде не було. А за розчиненим вікном лишень виднілась перша зоря на небі.

Розділ 3

Елла. Зіпсоване дзеркало

Портове містечко зустріло рудоволосу дівчину багном і різким запахом риби. Здавалось цей запах просочився скрізь: в одяг, в землю, в будівлі. Не приховуючи відрази, Елла проштовхувалась крізь натовп людей які здавалось як мухи злетілись на запах гнилого м'яса.

Ранковий ринок міг задовільнити забаганки усіх присутніх. Хтось прийшов просто

похизуватись уловом, хтось розбагатіти на необачному покупцю.

В такому натовпу завжди було чим пожитись, особливо малим хлопчиськам які могли поцупити кілька зайвих монет у зівак.

Один чоловік видався доволі спритним і спіймав злодюжку за руку. Малий хлопчисько зчинив такий гамір, що здавалось це його обікрали. Сльози текли рікою по обличчю хитрого хлопчиська і моряки які уже зрання промочили горлянки не одним келихом вина викинули в море в нічому невинного чоловіка.

– Вибачте, я шукаю свого дядька, Едварда Фрімена. Ви знаєте де його можна знайти? Він один з рибалок. – запитала Елла в одного з продавців, на що той лише у відповідь вказав пальцем на чоловіка навпроти, не маючи змоги відповісти так як ось-ось мав луснути від сміху.

– Доброго дня. Ви не знаєте Едварда Фрімена?

– А ти ким йому приходишся? – промовив літній чоловік, пильно окинувши оком.

– Я його племінниця.

– Не знав, що в старого Еда є родичі. Вибач, дитино, але Ед уже з тиждень як зник. Останнім часом люди часто зникають. – чоловік схопив рибу за зябра і увігнав в неї ніж. – Говорять море прибрало його до себе.

– Море? – здивовано запитала чаклунка, скривившись від тельбухів які старий продавець жбурнув під ноги Еллі. – Я помітила як море тут прямо з берегу вихоплює людей.

– Дитино, ти звідки впала? В нашому місті і не таке відбувається. Не так давно зникло кілька дівчат. І хтось розпустив чутки, що в місті з'явився чаклун який поїде серця молодих дівниць. – чоловік одним махом ножа відрубав голову рибині які повільно скотилась по прилавку. – Та все ж доля старого Еда мене бентежить. Тим більше коли його родичі з'являються от так зненацька.

– Я довго подорожувала і тільки зараз випала нагода навістити...

– Як зручно і саме вчасно. – промовив чоловік, злісно нахмуривши лоба.

– Я б хотіла оглянути його дім.

– Можеш, але з тобою піде мій син. Люди різні бувають. Я приглядаю за майном Еда і надіюсь, що він знайдеться, а якщо ні, – чоловік пильно поглянув на дівчину. – то мій син нарешті перебереться з дружиною у власну домівку. А ти схожа на злодюжку: вся в чорному, штані чоловічі. Я радий, що за Еда переживають родичі, але в твої роки потрібно уже дітей глядіти, а не блукати в пошуках дядька, який за тридцять років, які я його знаю, ні разу про тебе не обмовився. Тим більше коли на кому стоїть його майно.

– Не переживай. – чемно відповіла Елла, ніяк не відреагувавши на випад чоловіка. – Мене не цікавить його майно, на відмінно від тебе.

– Джек! Джек, де тебе носить?

– Так, батько.

– Відведи цю дівчину до будинку Фрімена. Вона говорить, що він її дядько, але якщо щось потягне – викинь її в море. – наказав чоловік, молодому руському хлопцеві років дев'ятнадцяти.

– Приемний в тебе батько. – порушила тишу Елла, коли вони відійшли подалі від ринку.

– Він ніколи не виділявся доброзичливістю тай пан Фрімен був ...е його гарним другом.

– Ти не знаєш як він зник?

– Ні. Одного ранку він просто не вийшов у море. А коли ми прийшли його шукати – в будинку нікого не знайшли. Ніхто нічого не бачив... Але...

– Але? – перепитала дівчина.

– Всі говорять, що за цими викраденнями ніби стоять чаклуни, що ніби вони для чогось їм потрібні.

– Завжди у всьому винні чаклуни. – іронічно підмітила Елла.

Будинок Фрімена знаходився майже під самим муром за яким знаходилась основна частина міста. Нічого особливого ні зовні, ані всередині Елла не помітила. Елла продовжила шукати щось що могло допомогти в пошуках Едварда Фрімена.

Не помітно для Джека, дівчина висипала на руки трохи білого порошку з мішечка і, розтерши по долонях, почала проводити все довкола руками. Хлопець не відходив ні на крок, пильно стежачи за кожним рухом Елли, що неабияк дратувало її.

Відчувши холод в долонях, дівчина завмерла посередині приміщення. Поглянувши під ноги, чаклунка швидко перевела погляд на Джека.

– Тут нічого не змінилось? – запитала Елла, нишпорячи в сумці.

– Ні. Все як завжди. Що це в тебе? – здивовано поглянув Джек на мішечок в руках дівчини.

– Це? Нічого такого. – спокійно відповіла чаклунка, висипавши на долоню синій порошок і швидко дмухнувши його на хлопця.

В одну мить юнак заляк на місці, немов перетворився в камінь.

– Так краще. – промовила дівчина сама до себе.

Елла присіла, ретельно оглядаючи підлогу. Кілька миттєвостей і вона знайшла те що шукала: потайні двері приховували цілу кімнату під будинком. Стрибнувши донизу, дівчина натрапила лишень на кілька лопат в багнюці, з десяток заготовлених факелів, брудний стіл і більше нічого в порожній темній ямі. Оглянувши все довкола, дівчина посміхнулась.

Елла вибралась назовні і поглянула на хлопця.

Джек прийшов до тями, навіть нічого не підозрюючи, продовжив спостерігати за Еллою.

– Нічого не звичного. Куди ж дядечко міг зникнути? – вдаючи стурбованість, запитала чаклунка.

– Ми знайдемо тих хто за цим стоїть. – твердо промовив юнак. – Ми з іншими хлопцями патрулюємо вулиці по ночах. Рано чи пізно ми їх знайдемо і тоді...

– Ой, як страшно. – про себе тихо промовила дівчина.

Покинувши портовий район, Елла попрямувала у місто. Один із будинків, повністю зруйнований після недавньої пожежі, так і залишався пустувати нікому непотрібний, а на уцілілій стіні красувався напис «смерть чаклунам». По правді пошкоджений будинок, на думку Елли, ніяк не виділявся на фоні інших – такі ж чорні і напівзруйновані халупи як і інші.

Чаклунка поволі рухалась далі, ловлячи на собі погляди незнайомців. Немов граючи на нервах, дівчина широко посміхалась незнайомцям, відповідаючи на їхні «привітні» косі спроби оцінити дівчину своїми очищами.

Граючись рудою косою, Елла дійшла до будинку в якому тимчасово мешкала. В приміщені на неї очікував благородно одягнений молодий чоловік з кудрявим волоссям чорного масного кольору.

– Я вдячна тобі за житло, яке ти люб'язно надав, Пітер, але це не дає тобі права вриватись в нього без дозволу.

– Хотів тебе здивувати. – чоловік дістав із-за спини букет тюльпанів. – Тобі ж подобаються червоні?

– Так, але... – дівчина ніяково взяла квіти. – Дякую. Дуже красиві.

Елла поцілувала чоловіка в щоку, у відповідь той лишень посміхнувся.

– Вважай це віддякую, за те, що ти так швидко прибула нам допомогти. – хлопець глибоко вдихнув, немов збираючись з думками. – Справі в місті настали не самі...

– До речі, я дещо знайшла в будинку рибака про якого ти розповів. – Швидко урвавши потуги Пітера щось розповісти, Елла притиснулася до тіла юнака, не помітно для нього діставши із за його спиною згорток паперу. – Можливо ти знаєш, що це.

– Схоже на карту. – Пітер уважно оглядав папір, на мить зніяковівши відчувши на подих чаклунки. – Але не можу зрозуміти чого саме. Не схоже на план міста чи чогось мені знайомого.

– На ній є відмітки. Можливо це якось пов'язано з тим як зникають люди. Іще в будинку є прихований погріб в якому забагато зброї як для звичайного рибалки. Можливо все-таки той рибалка якось і з'являвся із пропажою людей. Чому ти взагалі вирішив перевірити саме його будинок?

– Він єдиний зі зниклих людей жив за мурами міста. Мені здалось це підозріливим. Вважай це інтуїцією... яка з п'ятої спроби принесла плоди. – відповів юнак, розглядаючи шмат паперу. – Ти повинна зустрітись з моїм батьком. Він питає за тебе.

– Гаразд. Можливо твій батько знає чого може бути ця мапа.

– Надіюсь. Я зайду за тобою увечері. Тільки одягнись в щось більш... жіноче. Люди і так розносять різні чутки про лорда, а якщо тебе побачать в замку в такому вигляді...

– Я зрозуміла, вдягну щось елегантне.

– А де твій тхір? – Пітер уважно оглянув кімнату. – Пам'ятаю, останнього разу коли ми бачились, він завжди був з тобою і ніколи не відходив далеко.

– Я залишила його з батьком. – швидко відповіла Елла.

– З батьком? До речі, як Джеффри Райс поживає.

– Добре. Все добре, дякую.

– А ти майже не змінилась. – хлопець почав невпевнено щось бурмотіти собі під носа. – Все така ж красуня.

– Та годі тобі. – Елла злегка доторкнулась до плеча юнака і лагідно додала. – Зустрінемось увечері.

Дівчина провела Пітера до дверей і, зловивши погляд хлопця який вирішив на останок озирнутись, щільно замкнула двері на засув. Оглянувши кімнату, Елла прикрила вікна і пройшла у крайню кімнату.

– Мені починає це подобатись. – розглядаючи себе в дзеркалі, зронила Елла. – Можу і звикнути.

Смолоскип самотньо висів на стіні прикріплений стальним кільцем. Елла взялась за нього рукою, і ще раз озирнувшись, що було сили потягнула на себе. Роздався звук клацання за кам'яною кладкою і механізм прийшов у дію.

Через якусь мить у стіні утворився вузький прохід у який, втягнувши живіт, проштовхнулась чаклунка. Опираючись об стіни вузького коридору, Елла в повній темряві спускалась до поки нарешті не вийшла у простору залу залиту щільним шаром грязюки.

В повітрі літав запах гнилі і цвілі, а поодаль стояв, по щиколотки у мутній холодній воді, чоловік із смолоскипом у руках.

– Ну нарешті! – з полегшенням вимовив маленького росту чоловік із сивим волоссям. – Я думав, що мене тут пацюки з'їдять. Бачила які вони тут? Розміром з собаку.

– Я тебе прошу. Ти себе бачив? Одні кості.

Чоловік лишень скривив обличчя на репліку чаклунки.

– Все готове, Чарлі?

– У нас все підготовлено. А ти справишся? Німон на тебе розраховує і ти знаєш, що буде якщо щось піде не так.

– Знаю. – останні слова не сподобались Еллі і вона швидко змінила тему розмови. – Як вона?

– Тримається. Інколи приходить до тям і викрикує незрозумілі слова. Я гадаю, це лайка.

– Я хочу її побачити.

– У вечері ти повинна бути в замку разом з лордом. – твердо промови Чарлі. – І нам ще потрібно вирішити куди сховати тіло того рибалки.

– Киньте його до решти. До тієї купи з тими дівцями. Хоч раз у житті чоловіга проведе компанію з гарними жінками. – сумно, але водночас награно, звела губи дівчина. – Бідолашний все таки чоловік. Порив земельки не в тому місці і виявилось вирив собі могилу.

– Ти ж розумієш, що тільки я наразі тебе чую. – поглянувши з під лоба на Еллу, промовив Чарлі. – Ні до чого так немов...

– Цить! Не псуй настрої. – Елла різко зупинилась, хлюпнувши багном на ноги чоловіку. – А її є все одно побачу.

– Як хочеш. Я мало, що тут вирішую. Проте цікаво про що ти хочеш з нею поговорити?

– Ми знайдемо тему для бесіди. – чаклунка посміхнулась і попрямувала далі по коридору, відібравши у Чарлі смолоскип.

Перед самим заходом сонця до будинку Елли, як і обіцяв, навідався Пітер.

– Чудово виглядаєш. Ніколи тебе такою не бачив. – Пітер прискіпливо оглядав сукню Елли. – Ти дуже гарно виглядаєш.

– Справді? Дякую. – дівчина ніяково опустила очі додолу. – Не звикла я до такого одягу. А з цим глибоким вирізом я ніби гола.

Чаклунка поглянула у вічі хлопцю, немов очікуючи слів які її заспокоять, але Пітер лише зашарівся.

– Не думала, що блакитний колір мені сподобається, – дівчина покрутилась, здійнявши легкий літній вітерець. – але мені пасує.

– До речі, що стосується зображення на мапі. – Пітер ніяково перевів погляд з Елли на стіну. Батько гадає, що це система підземних тунелів, побудованих ще при проектуванні замку, більше ста років тому. Лорд уже готує людей. Ми спустимось в катакомби і знайдемо зниклих людей чи тих хто за цим стоїть. Найкращі воїни лорда займуться цим.

– Найкращі? – задоволено перепитала дівчина.

– Так.

– Це прекрасно. – широко посміхаючись промовила Елла до свого відображення у дзеркалі.

Помешкання дівчини знаходилось недалеко від замку і вони швидко здолали шлях, зустрівши на підступах до замку Річарда Хендерсона, батька Пітера.

– Привіт, Елла. Ти справді виглядаєш гарною та уже дорослою жінкою.

– Доброго вечора. – вклонилась дівчина. – Дякую, пане Хендерсон.

– Пітер, на два слова. – статний чоловік мило посміхнувся. – З вашого дозволу, Елла.

Батько з сином відійшли поодаль і щось бурхливо обговорювали, чаклунка стояла осторонь, ввічливо очікуючи і не втручаючись.

В решті решт, Пітер замовк, слухняно вислуховуючи батька. Радість на обличчі хлопця змінила сіра гримаса і молодший Хендерсон, різко розвернувшись, вклонився Еллі і, не зронивши ні одного слова, залишив їх з батьком у двох. Провівши сина суровим поглядом, Річард підійшов до дівчини. Злегка взявши її за руку вище ліктя, чоловік повів її далі.

– Пітер не піде з нами? – запитала Елла, кинувши останній косий погляд в спину хлопцю.

– Для чого увесь цей балаган? – різко відповів Річард, збивши з пантелику Еллу. – Ти тут не для того, щоб задовольняти мого сина.

– Я лишень.... – Елла відчула як рука Річарда все дужче і дужче стискала її. – Мені боляче!

– Не забувайся! І виконуй свою роботу.

– Я зрозуміла. Відпусти.

Чоловік провів Еллу довгим коридором, під пильним поглядом вартових, до великих подвійних дверей.

– Веди себе розумно і чемно. Лорд очікує на тебе.

– Я буду сама «леді Вишуканість». Мовби та ластівочка буду щебетати і пурхати між знатних вельмож. – Елла Райс іронічно вклонилась і увійшла до зали.

Столи прогинались під іжею і напоями при тому, що кількість гостей на прийомі не перевищувала і двадцяти. Музиканти в стороні награвали спокійну мелодію, поки почесне панство, оточивши лорда Крістофера Стемфорда, поглинали кожне слово свого повелителя.

Лорд помітив дівчину з Річардом, і ледь помітним жестом руки, запросив їх приєднатись, не припиняючи розмовляти.

– ...саме тому нам потрібно діяти рішуче і швидко. – саме промовляв Крістофер, коли підійшла Елла. – Дорогі гості, хочу вам приставити, можливо комусь просто нагадати, особу яку я запросив і яка нам уже неабияк допомогла. Леді Елла, підходьте ближче, не соромтесь. Елла Райс у нас гостювала в більш юному віці разом зі своїми батьком Джеффрі Райсом, ви маєте його пам'ятати – Джеффрі допоміг нам свого часу. Разом з моїм вірним другом, Річардом, Елла знайшла інформацію де можливо і переховуються викрадачі людей, які от уже кілька місяців не дають нам спокою. Запевняю вас. Невдовзі ми покінчимо з ними.

Присутні слухняно вислухали лорда і розбрілись по закуткам, розпиваючи напої, інколи підходячи до столу. Елла і сама випила келих вина, щоб зняти напругу, час від часу ловлячи на собі зневажливі погляди гостей. Дівчині подобалась така увага. Вона лишень посміхалась у відповідь, змушуючи гостей ніяково відводити погляд.

– Ти готова? – запитав Річард, відвівши осторонь Еллу.

– Я так. – дівчина поглянула у вічі Хендерсону, намагаючись не зважати на старе поморщене обличчя, вкрите рубцями. – А ти? Ти впевнений, що люди тебе підтримають? Німон допоможе тобі стати новим лордом, але і ти взяв на себе певні обов'язки.

– Пам'ятаю. Він отримає те чого бажає, але після того як я стану тут правити. Як і домовлялись. – відповів чоловік і додав. – Так все ж... Хто Німон насправді? Хто насправді ховається під маскою темряви?

– О, як поетично ти говориш. Мені подобається. Та все ж,.. – промовила Елла, залишаючи Річарда на самоті. – Та все ж, тобі краще цього не знати.

Чаклунка продовжила грати роль звичайної леді, шукаючи моменту поговорити з лордом на одинці, але Крістофера Стемфорда завжди оточували люди, які час від часу змінювались.

– Лорде Стемфорд, дозвольте вас запросити на танець. – Еллі надокучило спостерігати за тим як гості змагаються в тобі хто краще поцілує лорда гузно.

– З великим задоволенням. – радісно погодився лорд, напевно і сам втомившись від безглузвих балачок.

Елла виглядала маленькою дівчинкою на фоні статного лорда з широкими плечами. Крістофер обхопив її за талію кремезними руками, повільно закрутивши в ритмі танцю.

Чаклунка ніби потрапила у пастку – міцні обійми володаря самі направляли дівчину, її лише залишилось підкоритись вправним діям партнера.

– Лорде Стемфорд. – промовила Елла, високо піднявши голову, щоб поглянути чоловіку у вічі. – В мене є інформація яка потребує вашого особистого розгляду.

– Я гадав, що володію повною інформацією. – відповів лорд, різко і вправно закрутивши Еллу.

– Я не все могла розповідати при стількох сторонніх поглядах.

– Є підстави комусь не довіряти з присутніх?

– Я б хотіла поговорити про це з вами на одинці. І як найшвидше.

– Я зрозумів. Я ще деякий час побуду серед гостей. – Лорд ніжно наклонив дівчинку, підтримуючи лівою рукою за спину, а іншу руку викинув вгору, дивлячись при цьому Еллі у вічі. – І відлучусь коли проходитиме зміна страв.

Музика зупинилась і чаклунка з лордом розійшлись в різні сторони, вклонившись один одному.

Час тягнувся довго. Елла підійшла до столу і, кількома протяжними ковтками, осушила келих з вином, продовжуючи проходити поміж гостей, не втручаючись в розмови.

Нарешті слуги винесли нові страви, і Елла, намагаючись не привертати увагу, залишила головну залу і попрямувала до кімнати лорда.

– Так що ж такого ти довідалась, що не можеш розповісти при всіх? – одразу як зачинивши за дівчиною двері, запитав Крістофер.

Елла повільно пройшла повз чоловіка, порівнявшись з ним.

– В мене для вас страшна звістка. Серед ваших близьких зрадник.

– Хто він?

– Річард Хендерсон. – повільно і чітко промовила Елла.

– Це не можливо! – голосно, майже прокричавши, промовив лорд, не повіривши словам Елли. – Я йому довіряю як собі.

– Хмм... – дівчина припідняла спідницю і дістала кинджал. – Довіряти йому було помилкою.

Чаклунка швидким рухом нанесла удар лезом в горло лорду. Очі Хендерсона розширились і завмерли, рот наповнився кров'ю, і за мить чоловік упав, не промовивши ні слова.

Елла поглянула на тіло, її лице не вказувало ні однієї емоції. Дівчина підійшла до стіни, провівши рукою по цеглі.

Відкрутивши кінець рукоятки кинджала, вона висипала порошок із прихованої порожнини в зброї на руку, і дмухнула на стіну. Чаклунка заплющила очі і знову провела долонею по муру і, відчувши легке відчуття холоду, натиснула на одну із цеглин. Уже знайомий звук за стіною, супроводив відкриття потайних дверей. Елла відійшла в сторону.

Прислонившись спиною до стіни, дівчина стала очікувати. І уже за мить із проходу в стіні з'явилась постать: рудоволоса дівчина, в такій ж блакитній сукні і з закривавленим кинджалом в руках. Елла повільно зайшла їй за спину, зупинившись в проході.

– Бувай. – лишень промовила Елла. – Шкода мене не буде поруч коли ти все зрозумієш.

Незнайомка повернулась саме перед тим як перед нею зачинився прохід. Її обличчя, повна віддзеркалена копія Елли, зникло за стіною.

Сон.

Дивний сон.

Темна прямокутна кімната.

Голоси заглушені холодними стінами.

Рудоволоса дівчина лежала на сирій підлозі обличчям дотолу, тіло лише інколи здригувалось, подаючи ознаки життя. Ланцюги якими вона прикута до стіни ще більше обмежували вільний простір і в без того малій камері. Двері відімкнулись і в кімнату увірвалось світло смолоскипа. Майже безшумні кроки повільно наблизились до дівчини, одразу за якими прослідував поштовх, а за ним іще один.

– Прокидайся, соня.

Дівчина в'яло розплющила очі і поглянула на особу яка присіла поруч з нею. Вона бачила себе: таке ж обличчя, волосся, голос схожий на її. Вона ніби дивилась в замулене озеро. Дівчина бачила себе, але не чітко.

– Привіт, Елла. – промовив приємний дівочий голос. – Ти, я гадаю, тут сумуєш на самоті, тому я вирішила тебе провідати.

– Евере де хенн, кеенбе!

– О, завжди хотіла вивчити цю мову, але ніяк не знаходила часу. Можливо ти станеш моїм вчителем. Ти ж нікуди не поспішаєш? Знайдеш для мене вільну мить? – дівчина навпроти мило усміхнулась.

– Іссе. Тимере ів хенн. Бен саерн. Саерн!

– Я надіялась, що ми гарно порозмовляєм. У нас багато спільного. Я б сказала, що ми чимось схожі.

– Кеенбе.

– Повторюєшся, Елла. Ну якщо ти не маєш бажання говорити, то я прийду пізніше. Ти ж завтра вільна?

Прикута дівчина дивилась на особу з факелом немов у поганому сні – спостерігаючи за собою зі сторони, без змоги вплинула на своє дії.

– Хто ти? – Зупинила Елла, дівчину яка уже одною ногою вийшла за двері.

– О, нарешті! – радісно вигукнула незнайомка.

– Що ти? – суворо повторила Елла.

– Називай мене... – дівчина немов якусь мить пригадувала власне ім'я. – Ліліт.

Дівчина присіла на підлогу майже біля Елли, повісивши смолоскип на стіні і провела рукою по своєму обличчі: рум'яна шкіра враз змінила забарвлення на бліде з тонкими темно-синіми полосами через усе лице; зіниці розширились, перетворившись у помаранчеві кулі; а волосся набуло темно-коричневого кольору.

– В тебе напевно багато ще запитань. Чому ти тут? Для чого це все? Де ти? Але я не буду на них відповідати. Навіщо псувати інтригу. Я гадаю, не цікаво ж коли знаєш, що буде далі.

– Що з Сноррі? – прохрипіла Елла.

– О, твій білий пацюк? Ти його згодом побачиш. Якщо будеш чемною. Ти ж пам'ятаєш лорда Стемфорда?

– Я мала з ним зустрітись, – трішки повагавшись, відповіла Елла. – але не пам'ятаю чи встигла. До чого це?

– Та просто хотіла спитати... Ем... Ти ж знайома з його сином, Пітером?

– Я його дуже давно не бачила. Важко пригадати подробиці, якщо ти про це. І заради цього я тут? Стільки днів і... Що вам потрібно?

– Милий хлопчина. – не зважаючи на запитання Елли, продовжила дівчина навпроти. – Не знаю чому, але ти припала йому до душі. Чи, можливо, я в твоєму вигляді. Хто його

знає. Квіти дарує. Хочу його потішити. Вдягну щось красиве, не те лахміття, що ти носиш. Щось відкрите і жіночне. Як ти взагалі ходиш в такій одежі? Мати таке тіло і ховати його. Хмм... Надіюсь Пітер оцінить. Батько в нього ще та наволоч. Задумав зрадити власного лорда.

Елла ніяк не відреагувала, лишень огида до Ліліт з кожною миттю ставала ще більш сильнішою.

– Мій володар високо тебе оцінює, не знаю чому. Спіймати тебе було не важко. Потрібно лишень не дати тобі скористуватись чарівними пляшечками. Без них ти звичайна людина.

Елла знову ніяк не відреагувала, мовчки повернувшись до стіни. Думки ще знаходились, немов в тумані.

– Все ж таки в мене для тебе подарунок. – Ліліт обурила така поведінка Елли і вона копнула її ногою в спину. – Ти ж хотіла побачити свого друга?

Елла повернулась до дівчини, поглянувши в її помаранчеві очі. Ліліт вийшла за двері, швидко повернувшись зі невеликим клаптем хутра білосніжного кольору. Елла завмерла від жаху.

– Гарний комір, не знаходиш?

– Бен саерн, кеенбе. – Елла зробила ривок в сторону дівчини, але кайдани не дозволили дотягнутись до шиї.

– Взаємно, Елла.

Ліліт провела рукою по обличчю бранки, від чого Еллу вразив дивний холод який витягував сили і занурив дівчину в сон. Ліліт залишила ув'язнену чаклунку на самоті, повільно змінюючи свій вигляд, перетворюючись на Еллу.

По відчуттям дівчини минула майже доба, але реального часу дівчина не мала можливості дізнатись, навіть маленького вікна, щоб дізнатись день чи ніч, в неї не було. Єдиним джерелом світлом залишався ледве тліючий смолоскип який залишила Ліліт.

Раптово двері камери розчинились і на порозі з'явився невисокий чоловік із сивим волоссям.

– Елла!

– Ти ще хто?

– Я прийшов визволити тебе.

Чоловік підійшов до дівчини, знявши з неї кайдани. Елла деякий час з недовірою дивилась на незнайомця, як різко підвелась, попрямувавши на вихід.

– Стривай! Ти ж не думаєш, що так легко пройдеш повз вартових.

– І що ти пропонуєш?

– Вдягни це. – чоловік приніс із-за дверей блакитну сукню. – Зіграєш роль Ліліт.

Еллі залишалось лишень покластись на план незнайомця.

– Тільки ні з ким не говори. – промовив чоловік в темному коридорі, ведучи за собою Еллу. – І лице не показуй. Ви однакові, але вона не така... не така пом'ята як ти.

Елла в слід за чоловіком увійшла у велику залу освітлену смолоскипами. Попри те, що звідусіль тягнуло вологістю і все до того виглядало закинутим підземеллям, зала мала охайний вигляд. Неподалік стояло кілька солдатів зі зброєю. Елла пройшла, намагаючись не дивитись їм у вічі.

Чоловік вів далі розгалуженими лініями тунелів і їй нічого не залишалось як слідувати за незнайомцем.

– Майже дійшли. – промовив чоловік, зупинившись перед поворотом. Він обережно виглянув за край. – Очікуй тут.

Він зник за стіною, залишивши Еллі лише свою тінь, яка зникла з останніми проблисками світла.

– Елла! – прогрімало відлуння. – Елла, йди сюди.

Чоловік стояв поруч із тілом воїна, тримаючи в руці кинджал.

– Це ще хто?

– Не зважай, неочікувана перешкода. – чоловік дістав одну пляшечку з мутною рідиною. – Це напевно тобі знадобиться.

– А раніше ти не міг віддати?

– Не хотів, щоб ти наробила дурниць. Далі ти підеш сама. Бачиш цей прохід? Там сходи на верх. Дійдеш до кінця і зачекаєш. Моя людина з того боку їх відімкне.

– І скільки мені там очікувати?

– Скільки буде потрібно, якщо хочеш вибратись. Тримай ще це. Все може бути. – чоловік віддав закривавлений кинджал.

– Смолоскип не позичиш?

– Там лише одна дорога. Йди по стіні. Тільки обережно, там сходи. А як зайдеш в глухий кут..

– Зрозуміла. Сісти і очікувати.

– Саме так.

– А ти як? – занепокоєно запитала дівчина.

– За мене не переживай.

Елла подякувала за допомогу незнайомцю, так і не спитавши його ім'я.

Опираючись на стіни, вона в повній пітьмі попрямувала далі одна. Вологі стіни вели дівчину, поки вона не запнулась об сходинок. Вилаявшись, дівчина попрямувала далі, обережно наступаючи на кожен наступний сходинок. Врешті-решт вона дійшла до кінця маршруту. Еллі довелося довго очікувати, але нарешті пролунав дивний скрип і стіна відімкнулась. Світло прошмигнуло до темного коридору і вона увійшла, тримаючи наготові зброю. Раптом Елла відчула тихий шурхіт за спиною.

– Бувай. – промовив уже знайомий голос.

Елла лишень встигла оглянутись, перед тим як прохід знову перетворився в не прохідну стіну. Вона стояла сама посеред кімнати, тримаючи в руках кинджал, а неподалік лежало тіло лорда Крістофера Стемфорда.

Елла розгублено ходила по кімнаті. Єдине, що спало на думку це те, що потрібно як найшвидше покинути це місце. Обережно відчинивши двері, Елла виглянула в коридор. В ту ж мить чиясь міцна рука потягнула двері на себе і Елла опинилась перед озброєними чоловіком. Запанікувавши, вона рвонула з місця.

– Лорд Стемфорд мертвий! Вона убила лорда! – прокричав грубий голос позаду.

На клич вартового в коридорі з'явилися ще солдати. Вони оточили її, перекривши ходи для відступу.

– Стій, Елла.

За спиною дівчини стояв Річард Хендерсон, в оточені солдатів, один з яких тримав арбалет націлений на Еллу.

Дівчина швидко окинула поглядом чоловіків, зжавши пляшечку в долоні.

– Морта! – викрикнула Елла, розбивши флакон об підлогу.

Але нічого не сталося. Елла не розуміла чому магічний бар'єр не виник в ту ж мить як була розбита пляшечка.

Воїн з арбалетом, запанікувавши, випустив стрілу, яка влучила в плече дівчині. Різкий біль, немов дотик розпеченого заліза, скував рухи Елли. Солдати от-от мали схопити дівчину. Чаклунка опустилась на одне коліно, прикрившись рукою, не в змозі протистояти ворогові. Страх переповнив її, заповнивши душу. Дівчина заплющила очі, очікуючи мертвої хватки чужих рук.

Натомість, все довкола затихло. Дівчина обережно поглянула довкола: кров юшила з рани, покриваючи блакитне сукно багряними ріками; солдати завмерли у на пів кроці; все немов опинилось на дні озера прижаті вагою води; від Елли відходили зеленуваті, як її очі в цю мить, струмені світла, розпливаючись в повітрі як десятки ниток кинутих напризволяще течію ріки.

Скористувавшись нагодою, Елла зібралась і з силами та кинулась тікати. Вона бігла повз завмерлих солдатів для яких немов зупинився час. Все місто ніби в одну мить спинилось, очікуючи сигналу продовжити рух. Арбалетний болт, пробивший плече, наконечником вийшов зі спини, заважаючи рухатись та причиняючи сильну біль. Проте не дивлячись на це, кров зупинилась, зібравшись в густий струмінь чогось червоного на сукні. Зелене саяво, розрізавши простір позад дівчини, поволі слабнуло. Елла бігла не оглядаючись, але сили покидали її.

Діставшись непримітного місця, у вузькому провулку між двома будинками, дівчина вирішила перевести подих, опершись об стіну будівлі. Елла спробувала витягнути арбалетний болт, але натомість ледве стрималась, щоб не закричати.

По вулиці пробіг загін солдат, не помітивши дівчину. Підвівшись Елла продовжила рухатись далі, вона уявлення не мала куди рухатись, але залишатись тут було б помилкою.

Почувши дивний шум за спиною, чаклунка завмерла на місці. Вона різко озирнулась і зустрівшись поглядом з Пітером. Хлопець один рухом прижав її до стіни, тримаючи за горло.

– Чому ти це зробила, Елла? Я гадав, ти... ти. – молодий Хендерсон не міг підібрати слова. – Я гадав, тобі можна довіряти.

– Я...

Пітер ледве встиг підхопити дівчину, пом'якшивши падіння перед тим як вона, втративши свідомість, впала на землю.

Елла прокинулася в м'якому, зручному ліжку в невеликій кімнаті. Хтось переодягнув її в білу нічну сорочку, а рану перебинтував. В чотирьох стінах окрім ліжка і дверей більше нічого не було. Дівчина спробувала підвестись, але біль в плечі прижав її додолу. Зжавши зуби, дівчина все таки встала і повільно підійшла до виходу, але двері не піддались.

– Вам допомогти? – пролунав із-за дверей чоловічий голос.

– Будьте ласкаві, відімкніть ці бісові двері.

– Я пообіцяв Пітеру Хендерсону, що ви не покинете приміщення до його повернення.

Елла оглянулася по кімнаті, скривившись від побаченого.

– А якщо я пообіцяю, що не втечу. – промовила чаклунка якомога лагідніше. – Ви мене випустите?

– Пообіцяєш? – трішки повагавшись, запитав голос.

– Так!

Двері відімкнулись, не видавши жодного звуку. За ними виявився милий літній чоловік з сивою бородою і лисиною на маківці.

– Швидко ж ти здався. Пітеру потрібно знайти розумнішого слугу. – позловтішалась Елла. – Де тут вихід?

Чоловік не відповів, лише уважно роздивлявся дівчину.

– Гаразд, сама знайду.

Елла швидко покрокувала до інших дверей, гучно грюкнувши за собою дерев'яною конструкцією. За ними слідував довгий коридор, повний різними чучелами тварин. Авантійський карликовий ведмідь, з характерним для нього розміром в два рази меншим ніж у звичайного ведмеда, привернув увагу дівчини. Деяких тварин вона ніколи не бачила, серед яких була істота схожа на невеликого коня з біло-чорними полосами.

Елла завмерла, згадавши Сноррі. Вона обов'язково за неї помститься.

Відімкнувши іще одні двері, Елла знову опинилась перед тим самим чоловіком.

– Я пообіцяв Пітеру Хендерсону, що ви дочекаєтесь на нього. – спокійно промовив старий.

– Як це можливо? – запитала дівчина, розгублено озираючись. – Я ж ішла в іншу сторону.

– Я гадав, вашій батько вас добре навчав, Елла Райс. Цей світ приховує більше чим ви думаєте. Все довкола нас змінюється і відчуває нас. Я гадав, батько вас добре навчив.

– Та хто ти такий? І чому так розмовляєш?

– Як? – зацікавлено запитав чоловік.

– Загадками. Так немов ти з іншого світу. Так хто ти такий?

– Волтер Купер, можна просто Куп. – доброзичливо відповів чоловік. – Не бажаєте перекусити і спокійно поговорити? Стіл уже накритий.

Елла з недовірою поглянула на Волтера, так само з недовірою перевела погляд на стіл з їжею якого не було ще мить тому, при першій зустрічі зі старим.

Кинувшись знову до виходу, дівчина швидко подолала уже знайомий коридор із мертвим звиринцем і знову опинилась навпроти Волтера Купера, який спокійно пив чай за столом

– Ви довго будете продовжувати? Це неабияк дратує. – не зраджуючи собі, все так же лагідно промовив чоловік, сьорбаючи гарячий чай.

Еллі нічого не залишалось як присісти поруч.

– Так ви знали мого батька?

– Не тільки, матір теж. Прекрасна була жінка. Співчуваю твоїй втраті.

– Дякую. Та все...

– Саме вона мене навчила робити зілля яким я тебе усипив на тиждень. Це допомогло тебе вилікувати.

– На тиждень?

– Тільки так я міг спокійно тебе лікувати.

– Мене турбує думка, що я нічого не розумію, і мною всі маніпулюють. – Елла роззирнулась, випалюючи все своїм зілсним поглядом. – Сильно турбує.

– Сильно?

– Так. Дуже сильно. Хочеться щось розламати.

– Доведеться зачекати на Пітера. Я й сам мало що знаю і нічим не можу допомогти.

– Саерн хенн! – не стрималась Елла.

– Слідкуй за язиком. – вперше за увесь час суворо промовив чоловік. – Я думав, що ти схожа на матір, а не на батька

– Як добре ви знали батьків? – на запитання дівчини Волтер Купер лише голосно відпив чаю, нічого не відповівши. Еллі залишалось тільки голосно зітхнути. – Вибачте. Був важкий день,... тиждень... Який сьогодні день?

– Перший день осені.

– Місяць... – проговорила Елла, не моргаючи тривалий час. – Місяць, як прибула до цього проклятого міста. Де я знаходжусь?

– Тут, в цьому місці, я колись лікував жителів міста і, хоч це було уже давно, в мене ще збереглись навички і потрібні ресурси. Тут я врятував твого батька. Вилікував після важкої рани, так як і тебе. Джеффри тоді був ще юним хлопцем...

Їхню розмову перервав Пітер. Він увійшов через двері через які Елла невдало спробувала утекти.

– Як він? Як він увійшов?

Хлопець суворо поглянув на дівчину, поклавши на стіл дивний згорток тканини.

– Чому вона тут? Я тобі сказав, щоб вона не виходила, якщо отямиться. – з докором промовив Пітер до чоловіка. – Ми не можемо їй довіряти.

– То була не я. – випалила Елла.

– Не зрозумів.

– Мене підставили.

– В кімнаті з лордом ти була одна. Ви увійшли разом, а покидала ти кімнату ще з теплим тілом лорда та з його кров'ю на ножі.

– Звідки ти знаєш? Тебе там не було.

Елла з Пітером говорили все голосніше і голосніше, майже кричачи один на одного.

– Ти вийшла з кімната із закривавленим кинджалом, а в лорда перерізане горло. Як ти це поясниш?

– Там була іще одна дівчина. Як же її звуть?

– Іще одна? І хто вона? І куди зникла? – хлопець, опершись обома руками об стіл, пильно поглянув їй у вічі.

– Сіла на гігантського орла і полетіла до вулкана на острові Мендос. – Елла підвелась і теж поглянула Пітеру в очі. – Можливо не будеш перебивати і одночасно задавати сотню питань. Я намагаюсь все пригадати.

– Ну, я очікую.

– Ліліт, її звуть Ліліт. – після тривалої паузи промовила дівчина. – Вона мене підставила.

– І хто вона?

– Проблема всіх ваших бід. Це вона мною прикидалась. Вона була точною моєю копією. Я сам в це не могла повірити, але вона якось вміє копіювати чужу зовнішність. І це їй ти дарував квіти.

– Я... – Пітер на мить запнувся, продовживши кричати на дівчину. – Ти хочеш, щоб я в це повірив? І якщо так, то звідки мені знати, що ти – це ти?

– Я це я! – спокійно відповіла Елла.

– І це все?

– А що ти хочеш? – викрикнула дівчина. – Хочеш, щоб я показала родиму пляму на сідниці з написом « Я Елла Райс. То була не я».

– Діти! – урвався терпець Волтеру. – Заспокойтесь! Елла, розповідай все з самого початку, але спокійно і зі всіма подробицями.

Дівчина трішки повагалась, але нарешті заспокоїлась і все детально розповіла. Хоча Пітер увесь час з недовірою спостерігав за чаклункою, Елла закінчила свою розповідь.

– Я б хотів у це повірити, але... – юнак завагався. – Куп ти як вважаєш?

– Я їй вірю. – відповів чоловік.

– Я хочу в це повірити, але не можу.

– Тоді чому ти мене не видав одразу? Чому відніс мене Волтеру, щоб він мене вилікував? Чому одразу не убив? Чи взагалі просто віддав би батьку. – дорікнула Елла хлопцю. – А як я можу тобі довіряти? Та падлюка, Ліліт, обмовилась, що твій батько хоче зрадити лорда. Ти ж не підеш проти батька?

Молодий Хендерсон лише промовчав у відповідь. Він не знав, що відповісти і в кімнаті нависла тиша.

– Ти приніс? Це допоможе нам дізнатись чи Елла говорить правду.? – запитав Волтер в Пітера.

– Так. – хлопець розгорнув згорток, в якому виявилась нерухома Сноррі.

– Що з нею? Вона увесь час була там? Ти раніше не міг сказати? – викрикнула Елла, потягнувшись до тхора.

Пітер відштовхнув дівчину, змусивши її схопитись за стіл, щоб не впасти.

– Ще раз так зробиш... – зціпила зуби Елла.

– Я знайшов її в свого батька. Ти... Інша ти говорила, що не взяла тварину з собою і, що вона наразі з батьком.

– Я ніколи не розлучаюсь зі Сноррі, ти ж знаєш. Минулий раз коли я тут була, я говорила тобі про це. А батька я не бачила уже кілька років. – похмуро додала дівчина останні слова, присівши за стіл.

– Саме тому я захотів поговорити з тобою і почути, що скажеш ти.

– Поговорив? Віддай мені мою Сноррі і більше мене не побачиш.

– Не можу.

– Не можеш?

Елла скипіла і накинулася на хлопця, але Пітер вчасно її перехопив і кинув на стіл, не давши змоги підвестись, тримаючи ніж біля горла дівчини.

– Зробимо так! – спокійно розпочав Пітер. – Сноррі побуде у мене – в знак твоєї згоди. А ти мені тим часом допоможеш.

Елла відчувала холодне лезо на своїй шкірі, легка неприязнь до хлопця швидко змінилась на сильний страх.

– І як саме я тобі зможу допомогти? – нарешті видала дівчина.

– Батько, щось задумав. А хочу дізнатись що саме і переконати його цього не робити. Чи не дати йому це зробити. Останнім часом він сам не свій.

– Гаразд. Тільки забори від мене ніж. Мені багато чого знадобиться. – чаклунка підвелась, провівши долонею по шиї і озирнувшись. – Ти ж лікар, Волтер? В тебе мають бути потрібні мені інгредієнти. І ще мені потрібна трішки хутра того Авантійського ведмедя. Може знадобиться.

Елла йшла опустивши голову додолу в супроводі Пітера. Мотузка натирала руки зв'язані за спиною.

Вони поволі рухались вулицею в напрямку замку. Вартові мовчки пропускали їх, кидаючи осудливі погляди на дівчину.

– І це твій план? Ти думає, хтось повірить що я цілий тиждень ходила в одному і тому ж платті залите кров'ю? – прошепотіла Елла.

– В мене більше нічого немає. Головне пройти до мого батька. Та й вже запізно щось

вигадувати. – хлопець сіпнув за мотузку. – Йди мовчки.

– А просто сказати: «Привіт, тато. Я хочу поговорити»? – продовжувала надокучати Елла.

– Він зі мною перестав розмовляти. В останнє коли ми бачились я забрав у нього твою Сноррі.

– А як...

– Тихіше! Майже прийшли. – перервав юнак Еллу.

У супроводі солдатів, вони дійшли до зали. Де на них вже очікував батько Пітера. Річард Хендерсон сидів в кінці приміщення на місці де завжди приймав гостей лорд Стенфорд. Двері замкнулись і Пітер з Еллою виявились в оточені п'яти воїнів. Пітер тримаючись однією рукою за зброю, вільною підштовхнув дівчину. Хендерсон старший мовчки сидів на троні, не подаючи жодних ознак зацікавленістю подій.

– Батько! – викрикнув Пітер. – Я спіймав її. Я...

Із-за спини чоловіка з'явилась дівчина на обличчі якої здавалось пульсували вени на сірому тлі шкіри. Усівшись на колінах Річарда, вона широко посміхнулась.

– Це вона. – промовила Елла.

– Ви не приставляєте як незручно і нудно було сидіти за спинкою крісла. – Ліліт грайливо потрясла рукою Річарда. – Мертвий він мені подобається куди більше.

Пітер вихопив меч, і в туж мить схопились за зброю і воїни, які зробили кілька кроків на зустріч юнаку.

– Ой, а я гадала, ми поговоримо. – продовжила Ліліт, зістрибнувши на землю. – Як в тих старих спектаклях. Ігри розуму і все таке.

– Я тебе уб'ю. – прогрімилі слова Пітера луною по залі.

– Уже краще, але якось сухо. Занадто просто. – Ліліт підвела голову в стелю. – Як тобі таке? Мій меч, піднятий рукою сповненою помстою, проткне твоє ніжне тіло і...

В туж мить Елла вивільнила руки і, вихопивши кілька пляшечок з сумки на плечі хлопця, розбила одну об землю.

– Морта!

Чарівна напівпрозора стіна куполом накрила чаклунку з Пітером.

– Шкода. Дуже шкода. – обурено промовила Ліліт. – Я хотіла вам розповісти, що Річард зробив з тими зникли людьми. Як придумав все це. І як поплатився за це. Чоловік був з амбіціями, але вони його і знищили. Чорна, гнила душа ховалась в цьому мерзеному тілі.

Елла приготувала іще одну пляшечку, але не встигла її використати. Ліліт розсипала який порошок перед собою і в туж мить здійнявся шквальний вітер, який вирвав юнаків з під захисту чарів, ударивши об стіну.

– Убити їх! – прокричала Ліліт.

Солдати кинулись в атаку, але наткнулись на потік вогню в обличчя. Двое з ворогів спалахнули і пали на підлогу, волаючи від болю. Решта відсахнулись, окрім одного який зробив випад мечем в Пітера, але юнак виявився спритнішим і один ударом повалив нападника, проткнувши тіло мечем.

Тимчасом Елла відбігла в сторону, приготувавши чергове зілля, але не встигла дівчина замахнутись як її з ніг збив стіл, який буквально влетів в неї. Ліліт пильно спостерігала за супротивницею, зчарувавши черговий сильний порив вітру, який з тріском жбурнув усі меблі в Еллу.

Ліліт не зупинялась, посмішка не сходила з її вуст. вона стиснула долоню в кулак, не зводячи погляд з Елли яку прижало до стіни.

Пітер відбившись від двох чоловіків, кинувся на поміч Еллі, але юнак не встиг дістатись як його збили з ніг воїни і повалили на землю.

Елла пручалась. Плече ще досі нило від болю, болю який розпалював вогонь по усьому тілу, водночас обпікаючи і змушуючи Еллу не зупинятись. На решті чаклунці вдалось вивільнивши руку та що є сили кинути пляшечку перед собою.

– Елрене канес. – викрикнула дівчина.

Різкий спалах світла і чорний дим заповнив залу. Меблі розлетілись на сотні друзків, ранивши Еллу. Один із дерев'яних уламків глибоко врізався в ногу.

– Я ж говорила ти нінащо не здатна. – радісно промовила Ліліт, блиснувши помаранчевим вогнем очей.

Пітера схопили, приставивши меч до горла. Ліліт підняла руку догори, готуючись дати

дозвіл на вбивство хлопця. Елла важко дихала, опершись на руки вона збиралась з силами. Втім супротивник і не думав давати часу на відпочинок.

Ліліт знову розсипала дивний пісок перед собою, і в ту ж мить порив вітру прижав Еллу до підлоги.

– Я допоможу тобі нічого не пропустити.

Ліліт підійшла до чаклунки і максимально делікатно повернула голову Еллі так, щоб вона бачила Пітера. Ліліт повільно перетворилась на Еллу і поглянула її прямісінько в очі, торкаючись носом об ніс.

– Я збережу твоє личко. Воно мені сподобалось. – Ліліт як і в підземеллі провела рукою по власному обличчі і обернулась на Еллу.

– Бен саерн. – огризнулась дівчина.

– Я буду сумувати за тобою. І мені шкода Пітера, справді шкода. Я до нього звикла.

Ліліт дала знак убити хлопця і в ту ж мить все довкола завмерло. Очі Елли засвітились зеленим сяйвом як і все довкола. Промені чарівного світла простягнулись у всі можливі сторони, пронизуючи наскрізь стіни.

Один із зелених струменів дотягнувся до Пітера і, вихопивши у хлопця пляшечку, вилила з неї білу рідину на юнака.

– Дагейр. – викрикнула Елла.

Пітер перетворився у карликового ведмедя, також як у Волтера Купера. Чари, як і сили Елли, тривали недовго. Молодий Хендерсон у вигляді звіра легко звільнився від ворожих обіймів, розкинувши воїнів у різні сторони. Хлопець накинувся на Ліліт і вп'явся зубами в горло дівчини, розриваючи плоть. Чаклунка закричала від болю, але звір не зупинявся, рвучи і шматуючи її доки його не зупинила Елла.

В приміщення вбігли ще воїни. Пітер зубами вхопився за сукню Елли і допоміг їй встати. Дівчина поглянула на нерухоме закривавлене тіло дівчини. Вона знала, що це Ліліт, але моторошно бачити свою копію з розірваним горлом в калюжі крові.

Накульгуючи Елла, стрибнула на ведмедя і схопилась за шию. Вони пробігли крізь воїнів, зникнувши за стінами замку.

– І що з ним тепер буде? – запитав Волтер Купер, дивлячись на Пітера в образі звіра по якому грайливо стрибала Сноррі.

– Не знаю. – похмуро відповіла Елла. – Він уже другий день такий. Дія чар мала закінчитись в той же день, але... Я не знаю чому так.

Пітер сидів на ліжку як повноцінна людина, сумно розглядаючи свої пазуристі лапи.

– Я хочу якнайшвидше забратись з цього міста. Заберу Піта з собою. Знайдемо безпечне місце, а потім буду шукати того хто підкаже, що робити.

– Це правильно. Правильно, що береш хлопця з собою. Річард мертвий, йому немає тут місця. Ходять чутки, що король особисто прибуде до міста.

– Справ тут вистачає. Шкода, що ми так і не дізнались хто насправді за цим стояв, не думаю, що Ліліт всім заправляла.

– Не думай про це наразі. – Волтер сумно глянув на Пітера. – Дай знати коли знайдете спокійніше місце.

– Не обіцяю, але спробую. Бувай Куп. – Елла обняла чоловіка. – Шкода, що все так сталося.

– Попіклуйся про Пітера.

Розділ 4. Соня

Сильний зустрічний вітер заважав бігти молодій русявій дівчині, а трава сікла не прикритті спідницею ноги. Краплини дощу неприємно били по обличчі. Холод і страх підганяв дівчину все дужче і дужче. Соня не озиралась, але відчувала як пара вершників її наздоганяють. Здавалось, от-от тупіт коней її наздожене і промчиться крізь неї, затоптавши в землю.

На обрії виднівся ліс, рятівний ліс. Соня гадала, що серед густої зелені навіть при ранішньому сонці її не знайдуть. Нападники теж це розуміли і кинулись в галоп, весело підсвистуючи і вигукуючи щось до дівчини. Соня нічого не чула крім грому стукоту копит. Їй здавалось, що вона швидше вітра, але цього було недостатньо.

Міцна рука схопила дівчину за волосся, підкинувши догори. Дівчина запанікувала і

розмахувала руками, але це її не врятувало від болючого приземлення на землю. Соня швидко підвелась, вона не втрачала надії утекти, проте інший вершник остаточно зламав її плани, сильно ударивши твердим тупим предметом по голові. Дівчина знову упала. В голові шуміло, на землю юшила кров. На цей раз вставати бажання не було.

Один з вершників спішився, закинувши безсилену дівчину на коня. Соня не пручалась, лишень подивлялась на сонце. Протриматись до заходу і все це закінчиться.

Кінь повернув їх до дороги. Чоловік стягнув дівчину і закинув у першу з двох кліток на колесах, де уже знаходились інші люди яким не поталанило сьогодні.

– Ця остання. – промовив один з чоловіків.

– Нарешті. Поїхали поки нас не перестрів патруль.

Вози зрушили з місця і, покачаючись зі сторони в сторону, попрямували полем подалі від дороги. Одна із жінок прижала до себе дівчинку років семи яка ридала, намагаючись заспокоїти.

– Заткни їй рота. Поки цього не зробив я. – буркнув один з нападників, ударивши мечем по металевій клітці.

Жінка дужче прижала доньку до себе, нашіптуючи їй щось на вухо.

– Що з нами буде? – запитала інша жінка.

– Чоловіків продамо в копальні. А жінкам пощастить менше. Цією я займаюся сам. – чоловік поглянув на Соню, на що дівчина ніяк не відреагувала, перевівши погляд на сонце.

Вони продовжували рухатись, а Соні залишалось лише очікувати. Ніколи вона ще так не хотіла, щоб ніч прийшла як найшвидше. Усе своє життя вона боялась темряви і те що за нею ховається. Проте наразі хотіла як найшвидше покинути тіло і прокинутись вранці. Вона не хотіла знати, що саме станеться цієї ночі. Дівчина кортіла повністю віддатись пітьмі.

Прижмуривши очі, Соня намагалась не ні на мить не зводити погляд з сонця яке немов навмисно нестерпно довго перекочувалось по небесній гладі.

Цілий день вони рухались, роблячи короткі перерви. Надвечір процесія дісталась до табору нападників в зеленому масивному лісі. Нападники розвели багаття, розпиваючи вино і жартуючи про те на що витратять гроші за здобич. Люди із кліток голодними очима дивились як бандити готують вечерю, надіючись, що їм теж перепаде.

Одному з нападників набридло сидіти і він підійшов до клітки, розглядаючи жінок. Примітивши Соню він відімкнув клітку і випхав дівчину назовні. Не зважаючи на галас незадоволених полонених, чоловік схопив Соню за шию і потягнув подалі від табору. Сонце тим часом випускало останні промені світла, занурюючи все довкола у темряву.

Чоловік кинув дівчину на землю і та відразу спробувала утекти, але нападник прижав її ногою до землі.

– Куди зібралась? – п'яним голосом запитав чоловік.

Соня підвела голову і привітно посміхнулась.

– Так краще. – задоволено промовив чоловік, запримітивши як гримаса бідолашної дівчинки стала привітнішою.

– Ніч прийшла. – тихо відповіла дівчина.

– Що? – завагавшись, запитав чоловік.

Обличчя Соні побліднуло, а волосся, немов ввібравши в себе землю, почорніло на очах у переляканого чоловіка. Дівчина відкинула від себе нападника, ударивши ним об стовбур дерева, Чоловік помер не встигнувши викрикнути ані слова.

Темна постать, яка уже віддалено нагадувала Соню, повільно повернулась назад до табору. Вона не хотіла поспішати, насолоджуючись кожним поривом прохолодного нічного вітерцю. Чорний туман тонким струменем поволі підбирався до воїнів які, нічого не підозрюючи, вечеряли біля вогню. Очі дівчини спалахнули зеленим вогнем і темний дим поглинув чоловіків, не даючи їм можливості дихнути.

Побачивши як нападники попадали мертвими дорозу, жінки в клітках закричали від жаху. Соня не зважала на крик і одним рухом руки вибила замкнуті двері, звільняючи людей. Наляканий натовп в паніці кинувся розбігатись у різні сторони, перелякано озираючись на дівчину. Молода чаклунка не зважала на них, задоволено розглядаючи убитих.

– Дякую. – промовив приємний голос.

Соня різко оглянулась. Перед нею стояла жінка років сорока з короткою зачіскою в пошарпаній брудній одежі.

– Як тебе звати? – запитала жінка.

– Нас звати Соня.

– Я Хелен. – спокійно і привітно промовила жінка. – Тобі е куди піти?

– Є. В іншу сторони від них. – повагавшись, відповіла Соня, вказавши на людей які уже майже всі встигли зникнути серед зеленої листви.

– Пішли зі мною. Тут більше немає чого робити. Дай мені можливість віддячити за порятунок.

Хелен Картер жила в маленькому містечку, схоже на те в якому колись жила Соня з батьками. Жінка виявилась ткачем. Бандити схопили її по дорозі від родичів. Нічого цінного в неї не виявилось, то розбійники побили жінку і замкнули разом з рештою людей.

Хелен прихистила дівчину, видавши за племінницю, і за кілька місяців Соня звикла до жінки. Щоночі дівчина тікала до лісу, подалі від людей. Картер намагалась переконати її залишатись в темряву у дома, проте Соні, іншій Соні так було спокійніше.

Дівчинка допомагала по дому Хелен як могла. Тонкості роботи ткачем їй давались не легко, але вона справлялась. В роботі вона знайшла відносний спокій, на мить відволікаючись думками від реального світу.

– Привіт.

Соня саме несла додому важкі відра з водою, коли до неї підійшов молодий юнак на ім'я Марк, син місцевого коваля. Він був на голову вищий за дівчину, з рудим волоссям і рідкою борідкою такого ж кольору як і волосся. Юнаки бачились у місті. Марк завжди мовчки позирав на дівчину між ударами молота, коли Соня разом з Хелен приносили замовлення для його батька.

– Допомогти?

– Ні, я сама. – гордо відповіла Соня.

– Я ж бачу, що тобі важко. Давай я. – хлопець, не дочекавшись дозволу, вихопив ношу з рук дівчини.

Вони тривали час йшли мовчки, не знаходячи тем для розмов.

– Гарно виглядаєш. – нарешті видав із себе хлопець.

– Дякую. – ніяково відповіла Соня, прикриваючи пропалену діру на сукні.

Соні подобався юнак, але вона продовжувала мовчки йти, зжавши губи. Відводячи погляд щоразу коли зустрічався очима з дівчиною, хлопець панічно підбирав слова. Напевно як і Соня, він не так уявляла собі їх першу розмову. На горизонті показався будинок Картерів.

– Що ти робиш завтра ввечері? – швидко майже нечутно запитав Марк.

– Що? – не почувши, що сказав хлопець, перепитала Соня.

– Ти завтра вільна? В місті фестиваль. Прийдуть музиканти. Можна буде потанцювати.

– Я... Я не знаю.

– Давай. Буде весело. В сутінках на площі засвітять сотні ліхтарів. Ти ж ніколи не бачила як у нас проводять День врожаю.

– Ввечері? – тривожно запитала дівчина.

– Так. – радісно промовив Марк. – Сотні ліхтарів і ніч. Виглядає дуже гарно.

– Я не можу. – похмуро відповіла Соня, опустивши очі додолу.

– Чому?

– Погоджуйся. – промовив голос в голові.

– Просто не можу.

– Але чому? – стояв на своєму юнак.

– Погоджуйся! – уже прокричав той самий голос в голові дівчини.

– Ні! – крикнула Соня на спантеличеного хлопця.

Дівчина побігла до будинку, залишивши Марка на самоті з відрами. Соня прошмигнула повз Хелен яка поралась біля будинку. Вона промчала повз неї у свою маленьку кімнату, грюкнувши дверима.

– Можна увійти. – пролунав голос Хелен Картер за дверима.

– Так.

Жінка увійшла, оглянувши кімнату. Соня сиділа в кутку між ліжком і стіною, обхопивши коліна руками.

– Що сталось? – запитала Хелен, присівши поруч.

– Я не можу так. Не можу бути як всі. Не можу жити нормальним життям. – схлипуючи, промовляла дівчина. – Марк запросив на завтрашній фестиваль.

– І що тут поганого? Хлопці вони такі. Ти ж говорила, що він тобі подобається. – жінка обережно доторкнулась до плеча дівчини.

– Не знаю. Інколи мені здається, що Марк подобається іншій мені. Та й фестиваль відбудеться у ночі. Я не можу... Вона сильнішає... Вона хоче змусити мене піти.

– Соня... – Хелен ніжно провела рукою по спині дівчини, відчуваючи як тою сіпає немов від холоду.

– А я вже сама не знаю чого хочу... Можу щось сказати, а потім думати чиі ці слова. Мої, чи?... Хочу просто бути сама собою і вдень, і вночі.

– І ти боїшся, що він побачить тебе іншою?

– Я боюсь, що всі побачать монстра. Монстра який я є насправді. Після заходу сонця то буду не я. Всі дізнаються хто я насправді. Не можливо жити коли пів життя проводиш в п'ятні. Я постійно чую її голос і нічого не можу подіяти. Раніше вона рідко зі мною говорила, але зараз... А коли приходить ніч для мене все в тумані, я не бачу що вона робить, уже не бачу. Намагаючись не знати на які жахіття вона, я, здатна я втратила контроль.

– Це складно. Але поглянь на це з іншого боку. Як би не вона ти була б уже мертві. Ми були б мертві. Вона захищає тебе.

– Я розумію, – витерши сльози, тихо відповіла Соня. – але інколи мені здається, що для чого так жити. Який сенс так жити?

– У всьому є сенс. Наступить день коли ти зрозумієш. – жінка по материнському погладила по голові дівчину. – Ти могла б спробувати поговорити з Марком. Він хороший хлопча. Я ж полюбила тебе. Це буде для нього шоком, але з часом він, як і я, звикне.

– Думаєш? – з надією поглянула Соня на жінку. – Ой, я ж його кинула там. Утекла, нічого не пояснивши.

– Піди, поговори з ним. Поясни, що ти зайнята, але ти знайдеш час, щоб прогулятись у день. І з часом ти знайдеш момент, щоб відкритись йому.

У Соні піднявся настрій, їй все ще було страшно, але дівчина уже загорілась і хотіла якнайшвидше поговорити Марку поки не передумала, хоча б спробувати жити як всі.

Хлопця не було біля будинку, лише залишені ним відра з водою біля дверей. Соня подумала, що він пішов до батька в кузню, де проводив більшість часу і попрямувала до міста. Дорогою дівчина проговорювала в думках слова, підбираючи і продумуючи як і що буде говорити.

– З дороги!

Три вершники промчали повз Соню, ледь не збивши її. Воїни в чорних обладунках помчали до центру містечка. Коли дівчина дісталась центральної площі, на ній уже зібрались майже всі жителі міста.

На великій сцені, збудованій з нагоди завтрашнього свята, виступав один із дивних чоловіків.

– З цього моменту магія в Тертоні і всіх хто з нею пов'язані – поза законом! – прокричав воїн, поважно ступаючи по дерев'яному постаменті. – І всі хто будуть приховувати інформацію будуть визнані винними в тій самій мірі.

– Це ж з якого переляку? – запитав один із літніх чоловіків.

– Указ короля. Одне із міст піддалось зрадницькому і підлому нападу чаклунки на ім'я Елла Райс. Тому хто її спіймає або за будь-яку іншу інформацію про неї чи про інших чаклунів в королівстві видається винагорода.

Соня пробивалась крізь натовп ближче до сцени, щоб краще роздивитись людей в чорному. Озброєні чоловіки в плащах справляли моторошне враження у дівчини. Тепер їй потрібно бути ще більш обережнішою. Хтозна, хто захоче заробити на ній, видавши цим головорізам.

Краєм ока дівчина помітила в натовпі Марка, хлопець уважно слухав чоловіків в чорних обладунках, переговорюючись про щось з батьком.

Соня вагалась чи варто тепер говорити з Марком. Можливо тепер про розмову з хлопцем варто забути, принаймні сьогодні.

Поникла дівчина побрела назад додому.

– Соня! – пролунав голос в голові. – Щоб не трапилось ми будемо разом завжди.

– Замовкни! – прокричала дівчина. – Залиш мене. Залиш мене назавжди!

Вона закрила вуха руками, немов це могло допомогти і побігла в ліс, як завжди це робила перед заходом сонця, хоча до ночі ще було багато часу. Дівчина хотіла побути на самоті, на такій бажаній самоті, але не могла цього зробити.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=64037141&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.